

De Mensen Maken de Stad

ONTDEK JOUW STAD
DOOR DE OGEN
VAN ANDERE MECHELAARS

Een fototentoonstelling in open lucht

Ontdek alle info, verhalen
en locaties op
demensenmakendestad.be

Europese Unie

Vlaanderen
verbeelding werkt.

DE MENSEN
MAKEN DE STAD

MECHELEN

Voorwoord

Beste Mechelaars,

Bij elk gezicht hoort een verhaal. In Mechelen zijn dat er 86 000. Allemaal verschillend, allemaal Mechelaar.

We kruisen elkaar vaak in de openbare ruimte en zien daarbij bekende en onbekende gezichten. Bij bekenden stellen we ons meteen een heel leven voor, met lief en leed, met hun plek in de Mechelse gemeenschap. Bij de onbekende gezichten hebben we vaak niet meteen een idee. Of we fantaseren snel een beeld bij elkaar.

Niet zelden ontstaat zo een beeld vanuit vooroordelen die niet veel te maken hebben met de persoon in kwestie. Spijtig, want zo'n beeld staat een verdere ontmoeting in de weg. 'Onbekend is onbemind' zegt het spreekwoord. Vooroordelen helpen het samenleven niet echt vooruit.

In onze diverse stad schrijven we een warm verhaal, met gedeelde verantwoordelijkheden. Waar je ook vandaan komt, waar je ook naartoe gaat. Iedereen die in Mechelen woont, is Mechelaar.

We zijn voor velen dan ook een voorbeeldstad in de manier waarop we met onze diversiteit omgaan: we kiezen voor één inclusieve gemeenschap, we werken drempels weg die mensen ervaren om actief deel te hebben aan onze gemeenschap en we sensibiliseren rond vooroordelen.

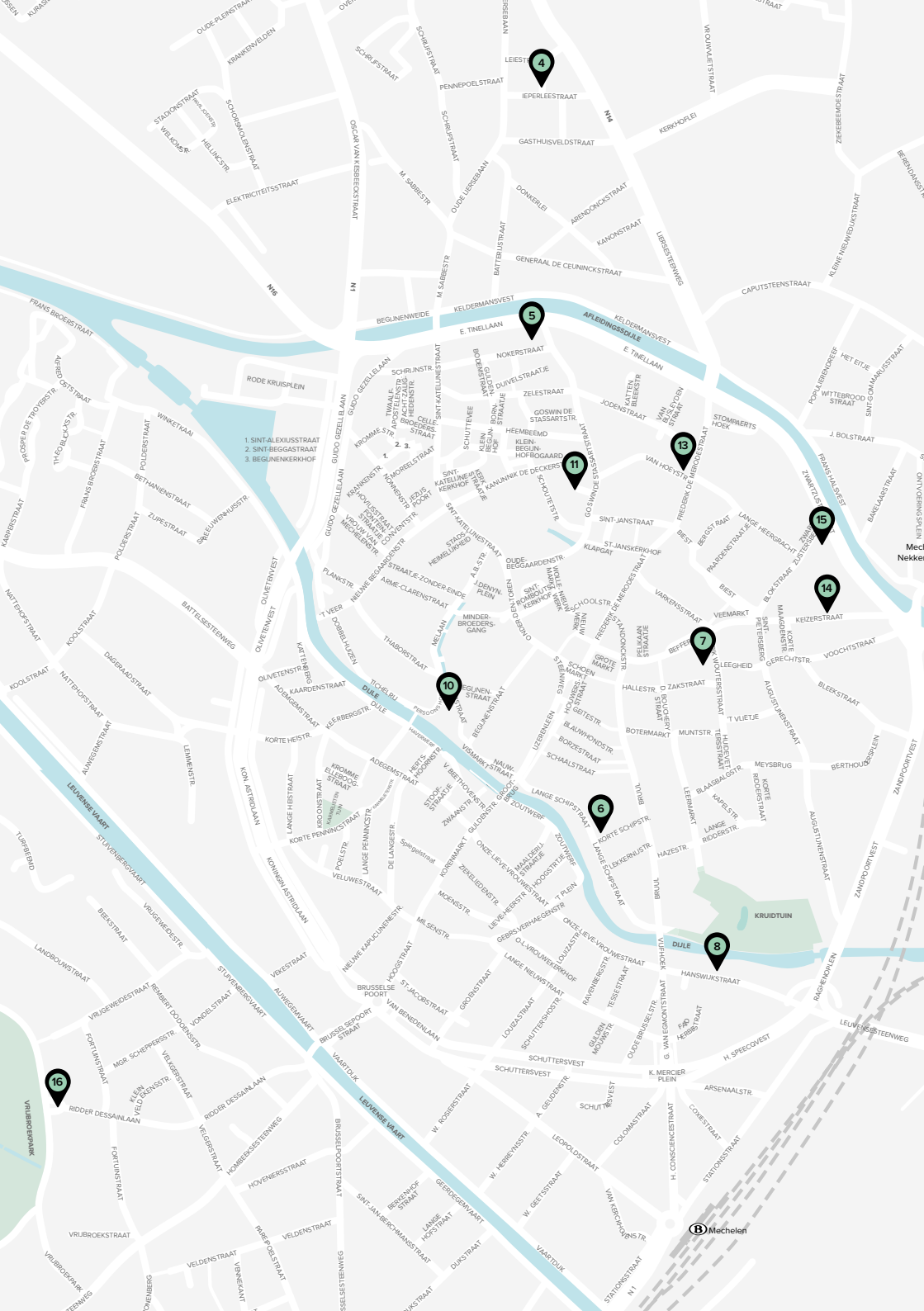
Tijdens deze fototentoonstelling van ons stedelijk project 'De Mensen Maken de Stad', brengen we portretten van Mechelaars op maar liefst 16 verschillende locaties in de openbare ruimte. In het stadscentrum, maar ook in onze wijken en dorpen en in één van onze parken.

Bij de foto hoort ook het verhaal van deze persoon. Een verhaal dat we nooit konden bedenken door alleen naar de foto te kijken. Zo'n ervaring zet aan tot nuance. Zo willen we samen met de Mechelaar aan onze mooie toekomst denken. **We nodigen je dan ook uit om met deze brochure op stap te gaan in en rond de stad en de foto's en verhalen ter plaatse te gaan ontdekken.**

Genuanceerd en zonder vooroordelen.

Alexander Vandersmissen,
waarnemend burgemeester Stad Mechelen

Gabriella De Francesco,
schepen van Diversiteit en gelijke kansen

1. SINT-ALEXIJSSTRAAT
2. SINT-BEGGASTRAAT
3. BEGLINENKERKHOF

4. SINT-ALBERTUSKERKHOF
5. SINT-PIETRIKERKHOF
6. SINT-PIETRIKERKHOF

7. SINT-PIETRIKERKHOF
8. SINT-PIETRIKERKHOF

9. SINT-PIETRIKERKHOF
10. SINT-PIETRIKERKHOF

11. SINT-PIETRIKERKHOF
12. SINT-PIETRIKERKHOF

13. SINT-PIETRIKERKHOF
14. SINT-PIETRIKERKHOF

15. SINT-PIETRIKERKHOF
16. SINT-PIETRIKERKHOF

1 Harry __ 6
Dorpshuis Muizen, Magdalenasteenweg 49, Muizen

2 Mohamed __ 8
Dorpshuis Leest, Ten Moortele 1, Leest

3 Erick __ 10
Koning Albertstraat 96, Walem

4 Laila __ 12
School Maurits Sabbe, Ieperleestraat 19, Mechelen

5 Paul __ 14
Kazerne Dossin, Goswin de Stassartstraat 153, Mechelen

6 Jan&Mamoun __ 16
Sociaal Huis, Langeschipstraat 27, Mechelen

7 Louis __ 18
Huis van de Mechelaar, Reuzenstraat 1, Mechelen

8 Syntyche __ 20
H30, Hanswijkstraat 30, Mechelen

9 Marc __ 22
Dorpshuis Hombeek, Leibeeckstraat 2, Hombeek

10 Sven __ 24
Drabstraat, Mechelen

11 Farida __ 26
Goswin de Stassartstraat 58, Mechelen

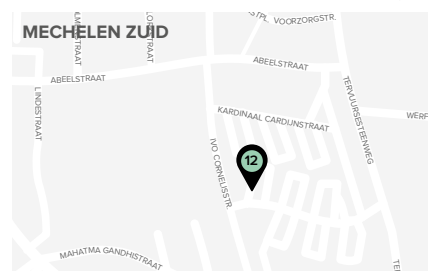
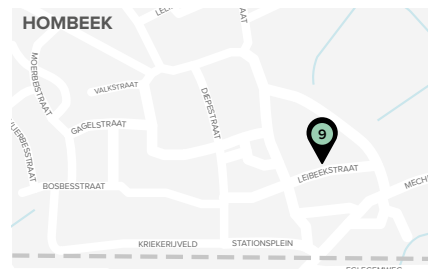
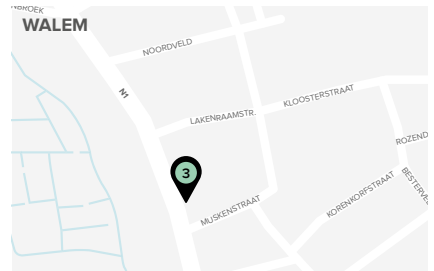
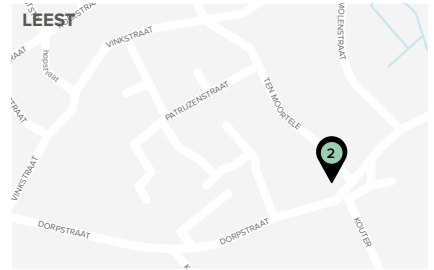
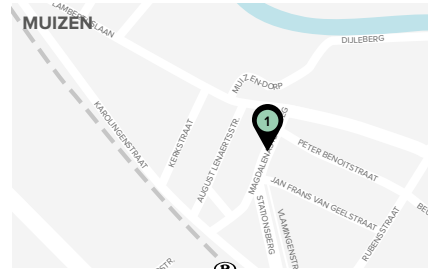
12 Jan __ 28
Idc Den Abeel, Jozef Verbertstraat 61, Mechelen

13 Louis&Maria __ 30
Hof van Busleyden, Frederik de Merodestraat 65, Mechelen

14 Anneleen __ 32
Keizerstraat 7, Mechelen

15 Anne&Ayman __ 34
Opvangcentrum Rode Kruis, Zwartzustersvest 47, Mechelen

16 Binita __ 36
Onthaal Vrijbroekpark, Mechelen

Harry is dol op muziek en zijn geleidehond Oreo

Harry Viaene (41) is gepassioneerd door muziek. Hij is musicoloog, pianostemmer en hij werkt als archivaris bij VRT. In zijn vrije tijd geniet hij van het observeren van vogelgeluiden. Dat hij als kind blind werd geboren, hield hem nooit tegen.

“Muziek zit in mijn genen. Mijn ouders zijn allebei muzikaal en als kind ging ik actief op zoek naar welke dingen geluid maakten en mooi samenklonken. Ik speelde uren piano. In het middelbaar speelde ik al in een rockgroep met vrienden van mijn broer. De keuze om musicologie te studeren, was dus snel gemaakt.”

Het ontstaan van de band ‘Buurman’

“Tijdens een van mijn eerste weken als student in Leuven ontmoette ik toevallig Geert Verdict. Hij vroeg me of ik zin had om als pianist samen met

hem op te treden. Geert had zich namelijk ingeschreven voor het Interfacultair Songfestival maar had zelfs nog geen band. *(lacht)* We zochten nog een drummer en een bassist en zo is de band ‘Buurman’ ontstaan. **Tot onze eigen verbazing wonnen we het songfestival nog ook!** Het begon als een studentengrap maar groeide uit tot een professionele band. Toch werd het steeds moeilijker om de muziekgroep te blijven combineren met mijn voltijdse job als radioarchivaris voor VRT. Bovendien was ik net vader geworden van Lune, onze oudste dochter.

Uiteindelijk ben ik me meer gaan focussen op het stemmen van piano's. Dat doe ik nu in bijberoep. De Wintertuin van de Ursulinen, waar de foto is genomen, is hét walhalla voor pianoliefhebbers zoals ik. Ik heb 12 van de 34 piano's van de school gerestaureerd. Nu kunnen leerlingen tijdens de middagpauze piano spelen."

Blind door het leven gaan

"Ik heb de erfelijke aandoening Amaurosis congenita en ben dus blind geboren. Ik vind mezelf heel gewoon. Andere mensen maken het bijzonder omdat ze het niet kennen. Ik begrijp dat ook. **Je kunt je als ziende moeilijk voorstellen hoe het is om blind door het leven te gaan. Daarvoor gaan mensen zich soms onbewust anders gedragen.** Ze willen helpen en doen de deur voor mij open, terwijl dat mijn zelfredzaamheid niet bevordert. Ik begrijp dat het raar is om een

blinde te zien die met zijn handen zwaait op zoek naar de deurklink. Het

Mensen willen me vaak helpen, maar ik moet het zélf doen

is eenvoudiger om de deur voor mij te openen. Maar ik moet zélf de deuren in het leven openen, letterlijk én figuurlijk.

Ik heb steeds het geluk gehad dat ik terecht kwam in een goede omkadering. Dat is grotendeels te danken aan de inzet van mezelf én die van anderen. Zo ben ik met open armen ontvangen op het college van Tiel, mijn middelbare school. Ik had een fantastische GON-begeleidster, Rita. Zij voelde heel goed aan welke ondersteuning ik én de leerkrachten nodig hadden. Ook aan de universiteit toonden de professoren steeds hun goede wil en ik deed mijn best om naar alle lessen te gaan en alles op te nemen op cassette. Ook de aanpassingen bij VRT, waar ik nu werk, zijn minimaal. Er is een aangepast softwareprogramma dat geschreven teksten voorleest, maar dat is het dan ook."

Fascinatie voor auto's

"Als ik wel had kunnen zien, was ik wellicht in de voetsporen van mijn vader getreden en automecanicien geworden. Alles wat rijdt en naar *naft* stinkt, fascineerde me. Het besef dat ik nooit met een auto zou kunnen rijden, kwam als kind harder aan dan het feit dat ik blind ben. Ik heb dat moeten aanvaarden.

Als twaalfjarige kroop ik in de tuin soms achterop bij mijn broer op de brommer. **Na een tijdje kende ik het parcours van buiten en reed ik zelf ook tegen 20 à 30 kilometer per uur door onze tuin. Tot ik op een keer per ongeluk mijn eigen vader omver reed.** Hij was vergeten dat ik niet kan zien en stond midden op het parcours naar een luchtballon te staren. We zijn er met de schrik én een goed verhaal vanaf gekomen. (*lacht*)"

Vogelspotten met Oreo

"Mijn grootste geluk was misschien wel dat ik in Leuven mijn vrouw Nele ontmoette. We hebben twee dochters: Lune en Clara. Echt veel vrije tijd hebben we dus niet. (*lacht*) Ik ben wel een fanatieke vogelspotter. In het voorjaar trek ik het Mechels Broek en den Battelaer in om naar vogels te luisteren en ze te inventariseren. Vogelgeluiden herkennen is zoals muziek: eens je weet welke melodie een vogel maakt, kan je hem leren herkennen. Het geeft een kick om zeldzame soorten te kunnen horen.

Ik ga met mijn hond Oreo wandelen om vogels te spotten. Hij volgde twee jaar een opleiding om als blindengeleidehond te werken en is nu drie jaar bij mij. Eigenlijk heet hij Oriental Star, maar dat is niet zo'n handige roepnaam. (*lacht*) Soms ga ik met hem 10 kilometer joggen. Met Oreo kan ik overal naartoe. Al lopen we soms wel verloren. Dan hoor ik een voorbijganger en vraag ik: 'mijnheer, in welke straat of waar zijn we juist?' En dan blijkt het een vrouw te zijn. (*lacht*)"

Voor Mohamed is geen droom te groot om te realiseren

Mohamed Omachine (39) vertelt over zijn ondernemersdrang, over de liefde voor zijn gezin en over Averroes, een wielervederclub die hij samen met vrienden opstartte. “Die 1000 kilometer voor Kom Op Tegen Kanker had ik een beetje onderschat”, lacht hij.

Ik groeide op in de wijk Arsenaal, mijn ouders wonen daar nog steeds. Een tiental jaar geleden verhuisde ik naar Leest. Het was tijd om op eigen benen te staan. Ik kreeg last van de spreekwoordelijke baksteen in de maag. (lacht) Ik woon samen met mijn echtgenote Yasmina en onze kinderen Anis en Zayn. Momenteel verbouwen we onze benedenverdieping. Yasmina opent er binnenkort een wellness en hammam. Ze is misschien wel nóg ondernemender dan ik.”

Een hoofd vol plannen

“Na mijn studie bedrijfscommunicatie aan Thomas More besloot ik met een paar vrienden een restaurant te openen. Ik was eenentwintig en enorm nieuwsgierig: zou het iets voor mij zijn? Drie jaar runden we samen P’tit Tanger, een Marokkaans restaurant in de Onze-Lieve-Vrouwestraat. Het was heel leuk, maar het was hard werken met lange en drukke dagen.

Met Averroes bieden we een vangnet voor wie tussen de mazen van het net valt

antwoordelijk voor allerlei administratieve taken, contracten, deel van de boekhouding ... Maar de horeca laat me niet los. Daarom werk ik in het weekend als ober bij Pinxtos op de Vismarkt. Het is mijn taak om ervoor te zorgen dat mensen zich welkom voelen als ze iets komen drinken of eten.”

Momenteel werk ik bij Design Express. Ik ben er ver-

Samen op de fiets

“In mijn vrije tijd ga ik fietsen met mijn vrienden Thomas, Hamid, Mourad, Benaissa, Brahim en Mohamed (zie foto). Hamid koerste al langer en nam met enkele collega’s van het Scheppersinstituut deel aan de 1000 km van Kom Op Tegen Kanker. Het viel hem op hoe het hele event wit kleurde: het peloton, de supporters, de entourage ... Hij voelde zich welkom, maar niet vertegenwoordigd. Zo ontstond wielervederclub Averroes.

Met Averroes willen we meer diversiteit in zulke evenementen brengen en ervoor zorgen dat alle doelgroepen zich aangesproken voelen.

De naam Averroes verwijst naar de gelijknamige filosoof. Hij was de grondlegger van de moderne islam, maar eigenlijk weet ik er zelf niet veel over. Ik moet hem dringend eens opzoeken op Wikipedia. (*Schaterlacht!*)”

Emotionele gebeurtenis

“In het eerste jaar dat we deelnamen aan de 1000 km verloren Benaissa en Brahim elk hun moeder aan kanker. Met onze deelname aan de 1000 km willen we niet alleen het goede doel steunen, maar ook laten zien aan Brahim, Benaissa en hun familie dat we er voor hen zijn. We fietsen ter ere van onze beste vrienden en hun moeders.

Dat fietsen had ik wel wat onderschat! Ik dacht dat ik door mijn werk in de horeca wel over een goede basisconditie zou beschikken. Maar de mensen in mijn omgeving hadden daar minder vertrouwen in. Dus begon ik te trainen. Mijn eerste fietstochten waren heel plezierig, maar achteraf was ik zo stijf! Ik hoop dat dit herkenbaar is voor andere wielerveders. (*lacht*)

De aankomst op de Grote Markt na onze eerste editie vergeet ik niet snel. Dat was een emotioneel moment. Mijn zoontje had een spandoek gemaakt en er klonk applaus van onze supporters. Ik was trots op de prestatie die ik samen met mijn vrienden geleverd had. Maandenlang hadden we samen getraind, inschrijvingsgeld verzameld ... En dan viel het doek op de Grote Markt. De dag erna volgde het spreekwoordelijke zwarte gat. Daarom beslisten we om te blijven fietsen.”

Meer dan alleen een wielerploeg

“Averroes is geen doorsnee wielerploeg. Wat alle leden verbindt, is hun sociaal engagement. Om te kunnen deelnemen aan de 1000 km voor Kom Op tegen Kanker organiseren we jaarlijks verschillende evenementen om geld in te zamelen. Dit jaar strooide corona roet in het eten en steunden we andere goede doelen.

Zo schonken we een deel van het geld aan Febe, een Mechels meisje dat ernstig ziek is en droomt van een uitstap naar Disneyland Parijs. Tijdens de ramadan deelden we ook voedselpakketten uit aan kwetsbare gezinnen. Samen

met Welcome in Mechelen, Cani Nas van De Lage Drempel en verschillende lokale handelaars sloegen we de handen in elkaar. Ook andere Mechelaars doneerden geld of eten voor de voedselpakketten.

Velen kennen ramadan als de vastenperiode, maar het is ook een periode van solidariteit.

We vinden het dan extra belangrijk om mensen in nood te helpen. De meeste gezinnen die we hielpen waren trouwens niet-moslims. Eén reactie bleef me bij. Een vrouw stond in haar deuropening met tranen in de ogen. Ze was overweldigd door het initiatief. Ze zei dat ze een ander idee over moslims had en dat ze beseftte dat dat beeld veralgemeend was.

Met Averroes willen we solidariteit verder door zetten. Los van corona, ramadan of de 1000 km. Mechelen is een mooie stad die veel kansen biedt aan haar inwoners maar er zijn nog te veel mensen die tussen de mazen van het net glijpen. Wij willen met Averroes een sociaal vangnet vormen voor deze vergeten en onzichtbare groep.”

Erick vluchtte als achttienjarige alleen weg uit El Salvador

Erick Martinez Cerritos (20) ontvluchtte twee jaar geleden het bendegeweld in El Salvador. Zijn ouders, halfbroer en vrienden liet hij achter voor een onzekere toekomst. Maar op twee jaar tijd kwam hij hier dankzij hard werk en hulp van liefdevolle Mechelaars helemaal op zijn pootjes terecht. “Belgen zijn echt behulpzaam,” zegt hij. “Je moet alleen eerst om hulp durven vragen. (lachje)”

“Al geruime tijd strijden in El Salvador twee bendes om territorium. Woon je in het ene gebied, dan kan je niet zonder risico ergens anders heen. Je weet niet welk gebied van welke bende is.

Gewoon op straat komen, is levensgevaarlijk.

Even een wandelingetje maken als je daar zin in hebt, zoals in België, kan in El Salvador niet. Al mijn dagen zagen er hetzelfde uit. 's Morgens brachten mijn ouders me met de auto naar school. Te voet of met de fiets gaan was te gevaarlijk. Na school haalden ze me weer op en bleven we thuis. Af en toe ging ik in het weekend naar een vriend, maar ook dan bleven we thuis.”

Gevaar in elke straat

“Als toerist merk je weinig van het gevaar. De bendes viseren geen toeristen, maar wel familieleden van militairen. Het leger voert al jaren een strijd tegen de bendes. Als je familie voor het leger werkt, wil je dat vooral geheim houden. **Er worden regelmatig aanslagen gepleegd, gericht op familieleden van militairen.** Mijn halfbroer werkt voor het leger. Mijn beide ouders werken in een militair ziekenhuis. Dat maakte de situatie voor onze familie extra gevaarlijk. Op een dag werden mijn moeder en ik bedreigd toen we onderweg waren naar de winkel, op 500 meter van ons huis. Dat was de druppel voor

mijn ouders. Ze vonden dat ik El Salvador moest verlaten. ‘Wij zijn al ouder en hebben ons leven hier opgebouwd’, zeiden ze. ‘Maar jij bent jong en je zou niet in deze situatie moeten opgroeien.’”

Onzekere toekomst

“Negen jaar eerder waren onze burens Lorena en Bart al naar België verhuisd. Ze lieten weten dat ik welkom was. Bij hen kwam ik in een gezin terecht waar een warme Belgisch-Salvadoraanse sfeer hing. Ze gaven me advies en hielpen me om mijn eerste stappen in België te zetten, maar ook het belangrijkste: een thuis, eten en liefde. Zonder hen had ik El Salvador nooit kunnen ontvluchten.

Uiteraard schrikte het me af om als achttienjarige alleen naar België te komen. Ik had altijd bij mijn ouders gewoond en plots moest ik heel snel volwassen worden. Mijn papieren regelen, een school zoeken, een bankrekening openen ... Ik moest het allemaal alleen doen. Maar het is me gelukt. (lachje) Twee dagen na mijn aankomst in België heb ik mijn asielaanvraag ingediend. Daarop volgde een lange periode van onzekerheid. Na tien maanden werd mijn statuut aanvaard.”

Drie keer Nederlands per week

“In tussentijd zette ik alles op alles om Nederlands te leren. Dat vond ik enorm belangrijk. Ik schreef me in bij CVO TSM en ging elke week naar drie conversatietafels in Mechelen. Ik volgde een inburgeringscursus én een zomercursus Nederlands. In één van die conversatieklassen leerde ik Els kennen, een kleuterjuf. Ik vertelde haar over mijn moeizame zoektocht naar een school. **Els heeft me letterlijk bij de hand genomen en ging mee naar alle Mechelse scholen om informatie te vragen.** We maakten een tabel van alle scholen en de voor- en nadelen. Ik zou niet weten waar ik

zonder haar had gestaan. Ik rondde mijn vijfde middelbaar af in de

Ik had nooit gedacht dat ik me zo snel thuis zou voelen in Mechelen

richting industriële wetenschap op TSM en ben net begonnen aan het laatste jaar. Ik hoop hierna verder te kunnen studeren om zo een goede job

te vinden. België heeft me veel gegeven en ik voel me verplicht om in de toekomst iets terug te doen voor de maatschappij.

Van het Sociaal Huis kreeg ik alvast begeleiding bij de zoektocht naar een studentenjob. Deze zomer ging ik voor het eerst voor CM en Intersoc werken in een vakantiehôtel in Zwitserland.”

Deel van een nieuwe familie

“Sinds november woon ik bij een nieuwe familie in Walem. Ik leerde Martine, een OKAN-coach, toevallig kennen. Toen ik vertelde dat ik op zoek was naar een appartement, bood ze me een leegstaande kamer in haar huis aan. Zij en haar man Bert hebben me echt onthaald als een tweede zoon. En zo voel ik me ook. **Ik ben helemaal opgenomen in de familie. Ik ga mee naar familiefeesten en elke woensdag ga ik op bezoek bij de oma, opa en hun vrienden.** Dan eten we pateekes en kletsen we over de inwoners van Walem. Niet dat ik iedereen ken, maar ik vind het fijn om erbij te horen.”

Verschillen

“Tijdens mijn eerste dagen in Mechelen voelde ik meteen een warme sfeer. Er was veel beweging op straat. Ik voelde meteen: hier ben ik vrij. Hier kan ik ontspannen.

De verschillen tussen België en El Salvador vielen me heel gauw op. Zo heeft iedereen hier hobby's. (lacht) Mijn hobby's zijn zwemmen of wandelen in de natuur. En de liefde van een Belg voor de zon vind ik grappig. In El Salvador schijnt de zon het hele jaar door, we vinden dat niet zo bijzonder. In Mechelen zit iedereen bij de eerste zonnestrallen meteen op een terrasje.

Belgen zijn ook heel direct. Ze winden er geen doekjes rond. Ik kan soms moeilijk inschatten wanneer iemand sarcastisch is of ernstig. En of ik dan moet lachen of niet. (lachje)”

Uiteraard mis ik mijn vrienden soms en ben ik bezorgd om mijn ouders. Maar ik probeer dat los te laten. Ik kan er toch niet veel aan veranderen. Voor mij is het duidelijk: mijn toekomst ligt hier, in Mechelen. Ik vind het belangrijk om mijn verhaal te delen. Ik geloof heel erg dat je kan leren uit andermans verhalen. Het delen van verhalen zorgt ervoor dat mensen elkaar beter begrijpen.”

Laila brengt als brugfiguur ouders, leerlingen en leerkrachten dichter bij elkaar

Rodayna (8), Akram (7) en Sorayah (4) hebben een bijzonder fiere mama. Laila Bohmedi (35) heeft een groot hart voor haar kinderen, maar elk kind op de Maurits Sabbeschool heeft een plekje in haar hart. Heel bescheiden en ontroerd vertelt ze haar verhaal. Het leven was niet mild voor Laila en zorgde voor de nodige littekens. Ondanks de tegenslagen bleef ze steeds een toekomst zien: in de eerste plaats voor Rodayna, Akram en Sorayah maar later ook voor zichzelf.

“Twee jaar geleden ben ik gescheiden. We waren elf jaar getrouwd. Jarenlang hebben we geprobeerd de relatie te redden. Uit liefde voor elkaar, maar vooral uit liefde voor onze kinderen. Het was een aartsmoeilijke beslissing, een breekpunt in mijn leven. Gelukkig kon ik rekenen op de steun van mijn familie en vrienden. Dat is niet bij alle alleenstaande mama’s het geval.

De scheiding was een emotionele en fysieke uitputtingsslag. Ik heb een aangeboren hartafwijking en kamp met hartritmestoornissen. Als ik stress ervaar, dan gaat mijn hartritme de hoogte in. Toen ik net afgestudeerd was, werkte ik enkele jaren bij Eandis. Het was fijn en afwisselende werk, maar mijn hartproblemen werden ernstiger en ik moest stoppen met werken. Ik onderging twee operaties en toch blijft het moeilijk om het leven

te leiden dat ik zou willen. Ik wil dolgraag volledig kunnen meedraaien in de samenleving maar dat is niet evident.”

In gesprek met ‘die roepers’

“De Maurits Sabbeschool is een bijzondere plek voor mij. Samen met mijn twee broers en twee zussen groeide ik hier om de hoek op. Ik heb mooie

herinneringen aan mijn kindertijd op deze school, zoals de herinnering aan juf Frida.

We moeten meer met elkaar in plaats van over elkaar praten

Zij geloofde echt in mij. Telkens als we elkaar zien, doen we een babbeltje en vraagt ze hoe het gaat.

Ik ben geboren en getogen in Mechelen en voel me echt Mechelaar. Ik woon hier graag en voel me thuis in de stad. Helaas denkt niet iedereen daar zo over. Een opmerking als ‘amai, je spreekt goed Nederlands’ is misschien goed bedoeld, maar toont wel aan dat mensen me als ‘anders’ beschouwen. Sommige uitspraken of gedragingen kwetsen me enorm. Bijvoorbeeld wanneer onbekenden iets roepen omdat ik een hoofddoek draag of Marokkaanse roots heb. Het raakt me, keer op keer.

Mijn herkomst of mijn geloof zijn deel van wie ik ben, maar er gaat veel meer schuil achter mijn hoofddoek of persoon dan mensen op het eerste gezicht denken. Daarom vind ik het belangrijk om met mijn hoofddoek op de foto te staan. Veel uitspraken doen mensen uit onwetendheid. Wat zou ik graag in gesprek gaan met ‘die roepers’ en hen vragen wat hen zo stoort aan mijn hoofddoek of afkomst. Ik denk dan: stel me je vragen en ik zal antwoorden. Alleen zo kunnen we elkaar beter begrijpen. We moeten meer mét elkaar in plaats van over elkaar praten.”

Babbeltjes op school

“Ik vind het ook belangrijk dat alle kinderen zich zowel thuis als op school goed voelen. Daarom neem ik als mama van drie kinderen deel aan de moedergroepen op de Maurits Sabbeschool. Ik ben ook al vier jaar actief in de schoolraad. Samen met een paar leerkrachten en Somia, een andere mama, bespreken we belangrijke thema’s, zoals gezonde voeding, het schoolfeest en andere activiteiten. Alles wat we doen staat in het teken van de leerlingen.

Daarnaast ben ik een brugfiguur tussen ouders, leerlingen en de school. Zo ken ik bijna alle leerlingen bij naam. Ik wens hen een goede schooldag toe, vraag hoe het gaat of maak een mopje. Zo bouw ik een band met hen op. Door die kleine ontmoetingen voelen ze aan dat ik er voor hen ben en voelen ze zich niet alleen.

Ook aan de schoolpoort sta ik niet stil en luister ik naar vragen of problemen. Want ouders moeten weten wat er zich op school afspeelt. Ik bied hulp aan om situaties op te lossen. Soms vertaal ik, zodat alle ouders de informatie goed begrijpen. Een goede band tussen ouders en leerkrachten komt ook het kind ten goede.”

Een plek voor iedereen

“Mijn droom? Dit schooljaar wil ik dolgraag huiswerkclasses organiseren, samen met ouders en leerkrachten. Zodat leerlingen op een rustige plek hun huiswerk kunnen maken en er met vragen terecht kunnen. Ik wil met mijn verhaal aantonen dat zowel leerlingen, leerkrachten én ouders van een school een betere plek kunnen maken voor iedereen. Want iedereen verdient alle kansen.”

Cricketliefhebber Paul ontdekte documenten die hem naar de Dossinkazerne leidden

Paul Larivière (64) staat gretig in het leven en doet alles met volle overtuiging. Hij vertelt bevlogen over wat hem bezig houdt: zijn vrouw Manuela, zijn kinderen, cricket en een ogenschijnlijk verwaarloosbaar stapeltje papieren.

“Mijn verhaal begint bij Rik Larivière en Maria Pettens, mijn ouders. Ik erfde de ondernemingszin van mijn vader en het sociaal engagement van mijn moeder. Dat zijn twee rode draden doorheen mijn leven. In 1986 begon ik te werken bij Almo, het auteursrechtenagentschap van mijn vader. Toen ik startte was mijn vader heel duidelijk: het is niet omdat ik zijn zoon was, dat ik meteen op de directeursstoel mocht zitten. Zo startte ik door dagenlang contracten te kopiëren tot ik in zijn voetsporen mocht treden als directeur.”

Het verhaal van Manes Klinger

“Begin 2000 verhuisde Almo. Bij het leegmaken van de kluisen vond ik een pakketje in bruin papier met een koordje errond. Op het etiket stond de naam ‘Klinger’. In het pakketje vond ik eretekens, foto’s, documenten en een identiteitskaart.

Het stapeltje documenten bleek van Manes Klinger te zijn. Manes werd in 1892 geboren in Polen. Als Jood werd hij door het groeiende antisemitisme meermaals bedreigd met arrestatie. Hij verhuisde naar Berlijn, maar was ook daar niet veilig. Hij kwam naar België in de hoop naar de Verenigde Staten te reizen. In afwachting van

zijn visum werkte Manes bij Almo. In 1942 kreeg hij het be-

vel zich aan te melden in de Dossinkazerne. Hij gaf de documenten in bewaring bij zijn toenmalige werkgever en werd naar Auschwitz gedeporteerd. Manes overleefde de Holocaust niet.

Ik vind het belangrijk de herinnering aan Manes Klinger levend te houden. Het voelde aan als mijn plicht om de bijna 300 documenten en foto’s te schenken aan Kazerne Dossin en op die manier de geschiedenis tastbaar te maken. Het museum bewaart ze nu in hun archief voor verder onderzoek.

Beschuldigd van collaboratie

“Kazerne Dossin heeft mijn leven nog op andere manieren beïnvloed. Eigenlijk heb ik mijn bestaan aan deze plek te danken. Na de Tweede Wereldoorlog werd mijn vader beschuldigd van collaboratie. Hij heeft veertien maanden opgesloten gezeten in de Dossinkazerne, zonder proces, enkel op basis van beschuldigingen. Daar leerde hij Jan Pettens kennen, de broer van mijn moeder. Ze werden vrienden en zo leerden mijn ouders elkaar kennen. Mijn vader heeft geprobeerd die periode uit zijn geheugen te wisselen. Hij praatte er weinig over. Moeder vertelde wel dat enkele mensen zich achteraf zijn komen verontschuldigen.”

Van oersaaie sport tot ware passie

“Naast geschiedenis is cricket een van mijn grote passies. Tijdens het zappen op tv keek ik naar een cricketwedstrijd. Het leek me een oersaaie sport, maar toch wou ik er alles van weten. Via een vriend werd ik lid bij de Mechelse Eagles Cricket Club. Na mijn eerste training, mocht ik al meteen een wedstrijd spelen. Het werd een fiasco. Maar ik hield vol en trainde voortdurend. Ik schopte het uiteindelijk tot opening batsman, eerst van de club en nadien zelfs van de nationale ploeg. Af en toe sta ik nog als scheidsrechter

Ook mijn eigen leven heb ik aan die plek te danken

op het veld, maar nu ben ik vooral supporter. Rood en geel zijn niet alleen de kleuren van mijn geliefde KV Mechelen. *(lacht)*”

“Ik organiseer ook cricketinitiaties en scholencompetities. Zo leren kinderen en jongeren de sport beter kennen. Velen zijn meteen verkocht! **Tijdens mijn initiaties staan vaak Mechelaars van over de hele wereld op het veld: van Marokko tot Armenië, Afghanistan en Pakistan.**”

Zorgen voor dochter Margot

“Heb ik al verteld dat ik een fantastische echtgenote heb? Manuela gaat elk avontuur met mij aan. Mijn hobby's neemt ze er graag bij. Sommige passies delen we: we koersen samen of we supporteren voor KV Mechelen. We hebben drie fantastische kinderen: Helena, Filip en Margot. Zij brachten ons telkens dichter bij elkaar. **Margot werd geboren met het Mowat Wilson syndroom, met als gevolg dwerggroei, scoliose en geleidelijke spierverkramping. We kregen te horen dat ze nooit haar tweede levensjaar zou halen.** Het is onwaarschijnlijk maar dit jaar vierde ze haar acht-

tiende verjaardag. Maar makkelijk is het niet. Hoe ziet haar toekomst eruit? Hoe lang leeft ze nog? Op zulke vragen hebben we geen antwoord.

Zolang Margot bij ons is, willen we haar met de beste zorgen omringen. We zijn het personeel van De Maretak, waar ze verblijft, dan ook ontzettend dankbaar. Ik ga elke dag op bezoek. Tijdens de eerste drie maanden van de coronacrisis kon dat niet. Toen hebben we haar maanden niet gezien of gehoord. Margot kan immers niet praten. Af en toe belden we met het zorgpersoneel om te vragen hoe het ging. Dat was ontzettend hard.

Sommige mensen zeggen: ‘ze kan niets.’ Maar ik ga uit van wat mijn kind wel kan. Lopen of spreken kan Margot niet, maar ze reageert wel op onze stem. Ze begint te lachen nog voor we haar kamer binnenkomen. Als we haar aanraken of de kat springt op haar voeten, dan maakt ze geluidjes. Er is altijd iets, hoe klein ook, dat ze wél kan. Ik laat me dus niet leiden door mijn of haar beperkingen maar zie overal mogelijkheden in het leven.”

Jan en Mamoun werden vrienden dankzij ‘Welcome in Mechelen’

Jan Guns (63) en Mamoun Alfarra (27) ontmoeten elkaar vaak voor een koffie in de Hanekeef, één van de oudste cafés van Mechelen. Ze praten niet alleen, maar gaan ook samen naar concerten, doen vrijwilligerswerk of gaan naar een wedstrijd van KV Mechelen. De gesprekken en hun vriendschap bieden een verhelderende blik op elkaars wereld.

Jan: “Zowel Mamoun als ik zijn nieuwkomers. We wonen allebei recent in Mechelen. Ikzelf heb twintig jaar in Bonheiden gewoond. Toen onze dochters het huis uit waren, hadden mijn vrouw Martine en ik een beetje last van het legenster-syndroom. (lacht). Het enthousiasme van onze dochters Eva en Dorien over Mechelen werkte aanstekelijk. Dus zijn we hen gevolgd en drie jaar geleden naar Mechelen verhuisd.”

Mamoun: “Ik ben op 29 augustus 2015 naar België gekomen. De eerste jaren woonde ik in een opvangcentrum, in een klein dorpje in de buurt van Ciney. Er was daar weinig te doen. Het

was een moeilijke en ongelukkige periode. Ik zat veel alleen in mijn kamer. Soms deed ik aan sport of ik leerde Frans. Na twee onzekere jaren kreeg ik mijn verblijfsvergunning. Ik woonde daarna nog enkele maanden in Brussel, maar in 2018 verhuisde ik uiteindelijk naar Mechelen.

Ik voel me goed in Mechelen, maar het voelt nog niet aan als thuis. Thuis is waar je omringd bent door familie en vrienden, maar ik kan niet terug naar mijn thuis. In Gaza ben ik niet veilig. Er is geen oorlog, het kan maanden rustig zijn, maar dat kan vandaag of morgen veranderen. Je bent er nooit zeker of het een veilige dag wordt of niet.

In de zomer van 2014 was ik op bezoek bij mijn familie. Ik had net afscheid van hen genomen en was op weg naar huis. **Een bom sloeg in op onze wijk.** Ik lag bewusteloos op straat. Toen ik wakker werd, was er overal paniek: mijn oren zoemden door de inslag van de bom, er was overal rook en ik kon niets zien of horen. Stilaan verscheen een verwoest landschap rond mij. **Negen familieleden zijn er die dag om het leven gekomen, vier volwassenen en vijf kinderen.** Het ene moment was ik nog bij hen, het volgende waren ze dood.

Mamoun: Het voelt alsof mijn leven op pauze staat

Wat als ik een paar minuten langer bij hen was gebleven? Ik mag er niet aan denken. Ik was op

dat moment 21 jaar. Plots was mijn hele toekomst onzeker geworden.”

Welcome in Mechelen vzw

Jan: “Mijn dochter Eva is vrijwilligster bij Welcome in Mechelen. Dat is een vzw die activiteiten organiseert waar nieuwkomers en Mechelaars elkaar ontmoeten. Zo organiseren ze onder andere kookworkshops, infoavonden en conversatietafels Nederlands. Mijn dochter vond dat echt iets voor mij en zo ben ik in de organisatie gerold.

Elke dinsdag ga ik naar lokaal dienstencentrum Den Deigem. Ik praat er met mensen van over de hele wereld en ondertussen krijgen nieuwkomers de kans hun Nederlands te oefenen. Ik herinner me mijn eerste ontmoeting met Mamoun nog goed. Hij vertelde over zijn familie en de situatie in Gaza. Zijn verhaal raakte me enorm.”

Mamoun: “Ik kende niemand in Mechelen en had geen familie, maar zocht iemand om Nederlands mee te oefenen. Ik ging wel naar school, maar het is dankzij Jan dat ik nu goed Nederlands spreek. Daarnaast doen we heel wat klusjes samen. Jan is heel handig. We gaan voor burens en vrienden van Jan naar het containerpark, samen helpen we mensen verhuizen of we staken een handje toe bij de opbouw van SON in de Adegemstraat. Kortom: Jan laat me hard werken. (lacht luid) Maar hij zorgt ook voor ontspanning,

hoor. Zo kaarten we graag, supporteren we voor KV Mechelen en houden we ervan om naar klassieke concerten te gaan. We zijn ook al een paar keer naar de Jazzzolder geweest, daar heerst altijd een fijne sfeer.

Jan: “Tot slot doen we ook vrijwilligerswerk in het Hof van Egmont. Dan gaan we bijvoorbeeld met enkele bewoners van het rusthuis wandelen en maken we een praatje met hen. Een paar keer brachten we de bewoners op dinsdagavond naar Den Deigem zodat ze kennis konden maken met de nieuwkomers van Welcome in Mechelen. Dat waren gezellige avonden. Als we nu met de bewoners wandelen in Mechelen, is het weerzien met de nieuwkomers heel hartelijk.”

Dromen van een toekomst

Mamoun: “Ik heb me bij vrijwel alle uitzendbureaus van Mechelen ingeschreven, maar kreeg geen positief antwoord. Dat was moeilijk voor mij. Daarom heb ik ook als vrijwilliger gewerkt bij lokaal dienstencentrum Den Abeel. Ik hielp er in de keuken of achter de toog. Ik hou er niet van om thuis te zitten. Ik ben graag bezig. Ik heb jaren gestudeerd in Palestina, maar mijn diploma bedrijfskunde is in België niets waard. Ik ben handig en daarom volg ik nu een opleiding tot elektricien. Het is niet mijn droom, maar op die manier kan ik snel werk vinden. Door het coronavirus kon ik een paar maanden niet naar de les maar ik kan de lessen gelukkig wel inhalen. Toch loop ik een achterstand op. **Het voelt alsof mijn leven op pauze staat. En ik wil zo graag vooruit.**”

Jan: “Op een middag dronken we iets in de Hanekeef. Mamoun vertelde over zijn zoektocht naar werk en zijn toekomst. Hij zei: ‘Jan, ik zou zo graag willen werken. Ik wil graag belastingen betalen aan Mechelen.’ Dat heb ik nog niet veel mensen horen zeggen. (lacht) Dat typeert Mamoun. Hij wil zijn steentje bijdragen. Hij wil meedraaien in de maatschappij en voelen dat hij telt. Hij biedt mij een venster op de wereld, een andere blik op de maatschappij. Dat is voor mij een ontzettende verrijking!”

Louis droomt van een stadsboerderij in Mechelen

Louis De Bruyn (73) is sinds zijn jeugd gebeten door alles wat groeit en bloeit. Al jong leerde hij dat landbouwer een mooi, maar hard beroep is. De tuinbouwsector en vooral de duurzame teeltmethodes van vroeger lieten hem nooit los. Enthousiast en bevolgen vertelt hij over zijn toekomstdroom: lokale voedselvoorziening en een stadsboerderij voor Mechelen.

"Ik werd geboren in 1947. Mijn ouders, Jeanne en Frans, hadden een tuinbouwbedrijf in Wilrijk, omgeven door de natuur. Het tuindersleven is mij dus met de paplepel ingegeven. Ik kon uren onder de lindeboom zitten genieten van de natuur. Mijn grootvader teelde en leverde groenten voor de vroegmarkt in Antwerpen. Eerst met paard en kar, later met een klein vrachtwagentje. Later namen mijn vader en nonkel het bedrijf over. Als kleine jongen mocht ik mijn ouders tijdens de vakantie

vergezellen naar de vroegmarkt. Op het tuinbouwbedrijf heb ik absoluut de mooiste jaren van mijn leven beleefd.

Mijn meester in het zesde leerjaar merkte mijn liefde voor de natuur op. Hij raadde mijn ouders aan om me naar de Mechelse tuinbouwschool te sturen. Samen met mijn moeder nam ik de tram naar Mechelen. Vanuit de tram hadden we een prachtig zicht over de omgeving, de stad en de

Sint-Romboutstoren. Toen ik even later door de schoolpoort liep, voelde dat aan als thuiskomen. Ik zag de bloemen en planten, de serres en de groentetuin en was zo verwonderd! Ik ging geweldig graag naar school. Door mijn enthousiasme was ik steeds de primus van de klas.”

Op het randje van armoede

“Ooit heeft een hagelstorm bijna de helft van mijn vaders serres verwoest. Hij belde naar het Chirokamp waar mijn broers en ik op dat moment verbleven. We moesten onmiddellijk naar huis om te helpen opruimen en de tomatenoogst te red- den. Voor de nieuwe serres moesten we opnieuw geld lenen. Op een bepaald moment leefden we echt in armoede. We hebben zwarte sneeuw gezien. Toen ik in die periode een leraar hoorde verkondigen dat tuinders altijd rijke mensen zijn, was ik enorm verontwaardigd. Ik heb aan den lijve ondervonden dat dat niet zo is.

De modernisering in de landbouwsector zette mijn ouders onder druk om te investeren en te groeien, maar dat lukte met hun klein tuinbedrijf

niet zomaar. **Ik zag hoe mijn vader leed onder die druk en besloot dat ik het anders**

Duurzaamheid is wat me drijft. Ik weet dat het anders kan

wilde aanpakken. Eigenlijk wilde ik eerst missionaris worden. (lacht) De schooldirecteur heeft dat toen opgevangen en hij praatte me om. Op zijn aanraden ging ik voor landbouwkundig ingenieur studeren aan de Universiteit Gent.”

Duurzame landbouw is de toekomst

“Na mijn studies begon ik les te geven op mijn oude school, de tuinbouwschool in Mechelen. Ik wilde mijn ervaring en kennis over land- en tuinbouw doorgeven aan de jongere generatie. Zo werd leraar worden uiteindelijk mijn missie. Ik trok veel met mijn leerlingen op pad en we bezochten verschillende (biologische) landbouwbedrijven. Zo leerden mijn leerlingen hoe het anders kan. Ik leerde hen kritisch kijken naar de wereld. De laatste tien jaar van mijn loopbaan werkte ik voor Landwij-

zer. Landwijzer was de eerste biologische land- en tuinbouwopleiding in Vlaanderen. Samen met oprichter Geert Iserbyt organiseerde ik vormingen en congressen voor boeren en tuinders.

Ik zie het als mijn levenswerk om de kennis over duurzame landbouw te delen. Er is immers zoveel onrechtvaardigheid in de wereld. Mensen sterven aan kanker veroorzaakt door pesticiden. Chemische bemesting is schadelijk voor het leven in de bodem. Waarom zijn we niet in staat iedereen een gezond bord eten te geven? De kennis over duurzame landbouw bestaat! Landbouw moet een samenwerking zijn tussen mens en natuur, geen uitbuiting ervan. Het is dat inzicht wat me drijft.”

Citamine en ‘De Grond der Dingen’

“Ik droom van een Mechels tuibouwgebied als stadsboerderij. Citamine teelt vitamines voor de stad. Voor mij grijpt dat idee terug naar mijn grootvader die met zijn sla, radizjen en andijvie naar de markt in de stad trok. Citamine is een grote stadstuin waar biologisch fruit, groenten en kruiden geteeld worden. Je kunt er workshops bijwonen, mensen kunnen er elkaar ontmoeten en je kan er iets eten en drinken. Vitamines opdoen voor lichaam en geest, zeg maar! We zorgen voor lokaal, seizoensgebonden en biologisch eten op wandelafstand van de stad. Zo willen we de mogelijkheden van stadslandbouw of urban farming bekend maken. Dat idee werken we verder uit samen met ‘De Grond der Dingen’ van het Hof van Busleyden en Arsenaal/Lazarus.

Er beweegt veel op Mechelse bodem rond deze thema’s. Zo zijn er de Mechelse Akker, Klimaan, Ferm, Biobuur, Boeren & Buren, Citamine ... De volgende logische stap is iedereen bij elkaar brengen en meer samenwerken, ook met het stadsbestuur. Stad Mechelen zet stappen vooruit op dit vlak, maar ze zijn nog klein en weinig gedurfd. Voor mij gaat het soms iets te traag. (lachte) We moeten bewust kiezen voor duurzame landbouw en daar grond voor vrij maken. We moeten ons duidelijker uitspreken tegen chemische en exportlandbouw. Er is geen alternatief. We maken allemaal deel uit van de oplossing.”

Syntyche staat op het kruispunt van het leven en haar vele passies

Syntyche Boda (26) is als enige niet-Mechelaar een beetje het buitenbeentje in deze reeks. Ze woont in Haacht maar toch speelt haar drukke leven als zangeres, muzikante én fotografe zich grotendeels af in Mechelen. “Het bruist hier van de creativiteit”, aldus Syntyche.

“Ik ben de tweede oudste van vijf kinderen. Mijn ouders, mijn twee zussen en ik verlieten Congo toen ik nog een baby was. We woonden eerst een tijdje in Duitsland maar mijn vader vond moeilijk werk en we kregen geregeld te maken met vooroordelen. Toen ik drie jaar was, verhuisden we naar België. Mijn beide broers zijn hier geboren. Bijna mijn heel leven heb ik in Haacht gewoond, maar ik voel dat het stilaan tijd wordt om het nest te verlaten. (lacht)”

Muzikale genen

“De passie voor muziek hebben mijn broers, zussen en ik overduidelijk van onze ouders mee gekregen. Toen we nog in Afrika woonden, zong mijn moeder in een koor en mijn vader speelde djembé. Als kind zongen we ‘s avonds tijdens het bidden allerlei liedjes. Later studeerden mijn zussen en ik notenleer en kozen we elk een ander instrument. Ook mijn broers leerden om piano en drum te bespelen. Zelf speel ik trompet en drums, maar ik gebruik het liefste mijn stem als instrument.

Ik wil met mijn talent iets bijdragen aan de wereld

Die hobby's zijn ons zeker niet opgedrongen. Mijn ouders zagen dat onze vrienden allerlei hobby's hadden en wilden ons eveneens van alles laten proeven. Zo zat ik als kind ook op turn- en dansles.

Voor mij was het als heel vroeg duidelijk dat ik artistieke of zangeres wilde worden. Best gek, want ik ben eigenlijk heel introvert. Dat verdwijnt he-

lemaal wanneer ik op een podium sta. Dan geef ik elke keer de show van mijn leven. Ik herinner me dat we thuis vroeger naar Eurosong For Kids keken, en ik dacht: later sta ik op dat podium. Het is er niet van gekomen, maar wie weet wat de toekomst nog brengt. (lacht) Ik heb wel ooit auditie gedaan voor de opendeurdag op school. Mijn zussen waren toen behoorlijk teleurgesteld dat ik hen niet meegevraagd had.”

Unieke band

“De eerste keer dat ik samen met mijn zussen zong, was toen we op een dag samen van school naar huis liepen. We begonnen een nummer van Brandy te zingen. Plots bleek dat we als vanzelf driestemmig konden zingen! Op dat moment besloten we om samen op te treden tijdens de opendeurdag op school. Ze noemden ons ‘de zusjes Boda’. Het klonk zo mooi dat we dat zijn blijven doen. Vandaag heet onze groep ‘Peke’. Dat betekent ‘uniek’ in het Swahili. We zingen vooral a capella soulcovers en geven daar onze eigen stem en een Afrikaanse touch aan. De naam geldt niet enkel voor onze muziekstijl. **Ook de band die ik met mijn zussen heb is uniek.** De passie voor muziek brengt ons elke dag dichter bij elkaar.”

Té veel passies en dromen

“Ken je de Sims, dat spelletje waarbij je digitale personages en een heel leven voor hen creëert? Dat speelde ik als kind vaak. **Het is daardoor dat ik architect wilde worden.** Ik bestudeerde huizen en keek soms stiekem naar binnen. Ik had een schriftje vol tekeningen van woningen. Helaas was ik niet sterk genoeg in wiskunde voor de

opleiding architectuur en dus koos ik voor interieurvormgeving aan Thomas More. Via die weg ontdekte ik een nieuwe passie: fotografie.

Momenteel werk ik achter de schermen bij een bedrijf dat keukens verkoopt. Jammer genoeg kan ik mijn creatieve ei niet echt kwijt in die job. Het is niet eenvoudig om mijn werk te combineren met mijn passies. Soms worstel ik daar mee.

Ik heb zo veel passies en dromen en heb het gevoel dat ik ze allemaal nú moet waarmaken.

Ook al weet ik dat ik daar nog een leven de tijd voor heb. (lacht) Ik wil soms gewoon te veel. Het is mijn grootste droom om met mijn talent iets te kunnen bijdragen aan de wereld. Hoe ik dat ga doen, ben ik nog aan het uitzoeken.

Een vriend uit Congo heeft me gevraagd om zijn woning in te richten. Door het coronavirus hebben de plannen wat vertraging opgelopen, maar **binnenkort keer ik wellicht voor het eerst in mijn leven terug naar mijn geboorteland.** Omdat we thuis met zeven zijn, was het gewoon nooit betaalbaar om die reis te maken. Maar ik voel dat de tijd er nu rijp voor is."

H30 als springplank

"Ik heb veel te danken aan H30, een artistieke werkplek voor jongeren. Zonder hen had ik wellicht niet gestaan waar ik vandaag sta. Of ik had er véél langer over gedaan. (lacht) Ik kwam voor het eerst met hen in contact in 2013-2014. Ik maakte toen deel uit van de Stikbitches, het naaiatelier van H30. Mijn eerste nummers nam ik samen met mijn zus en een vriend op in opnamestudio Blackbox in H30. Ik volgde er workshops beats maken, fotografie en film. Tijdens Sonderland kon je vorig jaar voor het eerst mijn foto's bewonderen in het Cultuurcentrum Mechelen.

Momenteel werk ik volop aan een nieuwe tentoonstelling: 'In my mothers garden'. Ik lanceerde dit idee vorig jaar tijdens Pitch Your Project en krijg nu begeleiding van H30. **'In my mothers garden' wordt een heel persoonlijk werk. Het wordt een combinatie van fotografie, muziek en poëzie.** Ik fotografeer van alles en haal veel inspiratie uit de natuur. Naast mijn eigen tuin is ook de Kruidtuin in Mechelen een plek waar ik me echt goed voel."

Marc liet zijn woelig verleden achter zich en praat nu met jongeren over de gevaren van drugs

Het leven van Marc Malfait (53) kende een moeilijke start. Hij kwam in contact met drugs en leefde zelfs een tijd op straat. In Mechelen kon hij opnieuw beginnen. Bij vzw De Keeting vond hij zijn nieuwe familie en kreeg hij weer het gevoel iets te betekenen in de samenleving.

“Ik heb het altijd moeilijk gehad met regeltjes en autoriteit. School draaide voor mij dus vooral om plezier maken. Ik haalde goede resultaten maar was zeker niet de gemakkelijkste leerling. **Op mijn achttiende besloot ik te stoppen met school. Ik heb in mijn leven wel meer verkeerde beslissingen genomen, maar van die keuze heb ik echt spijt.** Als ik het opnieuw kon doen, zou ik een diploma willen halen.

Na mijn legerdienst begon ik te werken. Ik heb veel goede herinneringen aan mijn job toen. In diezelfde periode werd ik als prille twintiger verliefd. Op korte tijd veranderde er veel in het leven van dat meisje. Ze begon joints

Ik ben niet arm. Een leven zonder vrienden, dát is pas arm

te roken om haar zorgen te vergeten. Na een tijdje rookte ik met haar mee. Geleidelijk aan kregen we zin in andere drugs. Ik heb toen zowat alle soorten drugs uitgeprobeerd. Eigenlijk had ik helemaal geen reden om te gebruiken, maar ik dacht: een keer kan geen kwaad.”

Dagelijkse strijd

Op het werk ging het niet goed meer: ik kwam te laat, was high tijdens de werkuren en kon me niet meer concentreren. Mijn werkgever heeft me meermaals gewaarschuwd, maar uiteindelijk had ik mijn kansen opgebruikt en werd ik ontslagen. Ik leefde van trip naar trip. Drugs beheersten mijn leven volledig. Iedereen met wie ik omging, gebruikte drugs. Dat maakte het extra moeilijk om er mee te stoppen. Vandaag kan ik nog steeds niet zeggen dat ik 100 procent afgekickt ben. Dat ben je nooit, denk ik. Ik voer nog elke

dag een strijd, die ik af en toe verlies. Daar ben ik allesbehalve trots op.

Drugs veroorzaken heel wat problemen. Ze verwoesten levens. Ik heb vrienden verloren die amper dertig waren. Dat zet je aan het denken. Het had mij net zo goed kunnen overkomen. **Door mijn druggebruik had ik bovendien zware schulden. Jarenlang verspilde ik honderden euro's per dag aan drugs.** Er waren zo veel rekeningen die ik niet kon betalen dat ik de brievenbus amper durfde te openen. De meeste brieven verscheurde ik zonder ze te openen.”

Eindelijk schuldenvrij

Uiteindelijk besliste ik om weg te vluchten van mijn schulden en het drugsmilieu. **Ik nam de trein naar Amsterdam, waar ik een twee jaar op straat leefde.** Ik sliep in kraakpanden, in de winteropvang en leefde van wat ik op straat vond. Je zou versteld staan van hoeveel eetbaar voedsel mensen weggooien. Op een bepaald moment heb ik de trein terug naar België genomen. Zo kwam ik vijftien jaar geleden aan in Mechelen. **Ik ben heel trots dat ik sinds een drietal jaar volledig schuldenvrij ben. Het was een lange weg.”**

Een nieuwe start bij De Keeting

“Al sinds mijn eerste dagen in Mechelen ga ik naar De Keeting vzw. Ik ben hier kind aan huis en heb met de meeste mensen een goed contact. Ik kom hier voor een babbeltje, de infomomenten, we maken samen soep of gaan op uitstap. De mensen van De Keeting zijn mijn familie en vrienden geworden. Ik kan op hen rekenen. Dankzij De Keeting kreeg ik opnieuw het gevoel mee te draaien in de samenleving.

Zo bedachten we de Mechelse Koekoek, iets waar ik best trots op ben. Dat is een lokale mutant die je krijgt door bijvoorbeeld vrijwilligerswerk te doen. Met dat extraatje kun je iets kopen in de Kringwinkel of betalen in het pannenkoekenhuisje in het Tivolipark. Zelf verdien ik wat Mechelse Koekoeks door als ervaringsdeskundige te getuigen in scholen. Ik wil met jongeren in gesprek gaan over drugs, armoede en dakloos zijn. Ik beseft dat niet alle leerlingen ineens anders zullen denken over de gevaren van drugs, maar als eentje mijn boodschap oppikt, is mijn missie geslaagd. Daarnaast vind ik het belangrijk om ook de stem van mensen in armoede te laten horen. Zo sprak ik al op het kabinet van Jan Jambon. Ik hoop dat er meer naar ons geluisterd wordt, ook wanneer belangrijke beslissingen genomen worden.”

Voetballen tegen Piet den Boer

“In De Keeting is mijn liefde voor voetbal ontstaan. KV Mechelen en Racing Mechelen hadden een nieuwe voetbalploeg opgericht en zochten voetballers bij kansengroepen. Samen met Romain, Pat en Rudy van De Keeting ging ik wekelijks trainen. In het weekend speelden we wedstrijden tegen

Hattrickploegen uit andere steden. Mijn mooiste herinnering is de vedettewedstrijd waarbij we tegenover ex-spelers van KV en Racing Mechelen op het veld stonden. Dat was allesbehalve gemakkelijk. Mannen zoals Piet den Boer mogen dan al jaren gestopt zijn met voetballen, ze lieten ons toch goed afzien! (*lacht*) Het werd gelijkstand.

Ondertussen ben ik vooral supporter geworden. Zelf voetballen kan ik niet meer. Op mijn vijfenvetigste kreeg ik een herseninfarct.

Ik moest opnieuw leren lopen. Het werd een lange revalidatie met vallen en opstaan. Ik vloekte, schreeuwde en huilde. Bij momenten zag ik de zin van het leven niet meer. Het idee dat ik als grote sukkelaar door het leven moest, vond ik ondraaglijk.

Nu kan ik weer een beetje lopen, maar meestal zit ik in een rolstoel. Ik leef met continue pijn en ben bang om dood te gaan. Gelukkig zorgen de activiteiten in De Keeting en de wedstrijden van KV Mechelen voor een uitlaatklep. Ik heb in armoede geleefd, maar ik ben niet arm. Een leven zonder vrienden, sociale uitsluiting, dát is pas een arm leven.”

Sven brengt al 20 jaar het nieuws uit Mechelen tot bij de mensen

Dat Sven Van Haezendonck (43) een van de bekendste journalisten van Mechelen zou worden, leek wel in de sterren geschreven. Al op jonge leeftijd was hij gepassioneerd door alles wat er in de Dijlestad gebeurde. Vandaag viert hij zijn twintigjarig jubileum als stadsreporter voor Gazet Van Antwerpen. Ook in zijn vrije tijd laat Mechelen hem niet los. Dan trekt hij erop uit en neemt hij prachtige foto's van de stad.

"Ik voel mij op en top Mechelaar. Nochtans ben ik hier niet geboren. Op het moment dat mijn moeder zwanger was, werkte een tante in het ziekenhuis van Vilvoorde. Het was dus logisch dat ik daar ter wereld zou komen. Toch vind ik het vandaag nog steeds jammer dat mijn moeder haar water niet gebroken is op de Grote Markt van Mechelen. (lacht)

Mijn eerste twee levensjaren woonde ik in Mechelen. Daarna verhuisden we naar Zemst. Maar mijn sociaal leven speelde zich af in Mechelen: ik ging er naar school, naar 'de Grabbelpas' en ik was gefascineerd door alles wat in de stad gebeurde.

Toen ik alleen ging wonen, was dat uiteraard opnieuw in Mechelen."

Een kind met een passie voor de stad

"De kiem van mijn liefde voor Mechelen en passie voor journalistiek was er al op erg jonge leeftijd. Mijn grootvader woonde in Mechelen. Hij was tuinbouwer, hovenier zoals ze in Mechelen zeggen. Hij was mijn grote inspiratiebron. **Mijn grootvader nam me vaak mee op de fiets op ontdekkings-tocht door Mechelen. Dan vertelde hij verhalen over de stad, vaak over de Tweede Wereldoorlog.** Die verhalen ken ik vandaag nog steeds en de achtergrondkennis komt me nu vaak van pas.

Ik had ook een oom die voor een bedrijf werkte dat kranten verdeelde. Elke dag stopte hij twee kranten in onze brievenbus. Eén ervan was *Gazet Van Mechelen*. Ik moest en zou alles weten over wat er gebeurde in de stad.

Ik herinner me nog goed dat ik als negen- of tienjarige mijn ouders smeekte om later op te blijven. Ik wilde een Panorama uitzending over de financiële toestand van de stad kijken. **Op mijn zeventiende bracht mijn vader me elke maand naar het stadhuis zodat ik de gemeenteraad kon bijwonen.** Ook dat was redelijk ongewoon voor iemand van mijn leeftijd. (lachje)”

Aan de slag bij de *Gazet*

“Na mijn studie journalistiek aan Thomas More schreef ik verschillende media aan. *Gazet Van Antwerpen* reageerde als eerste positief en ik mocht er beginnen als stagiair. De eerste twee weken werkte ik voor de Antwerpse stadsredactie. Maar ik vroeg al snel of ik niet naar de stadsredactie van Mechelen kon en mocht daar ook na mijn stage blijven. Dit jaar ben ik exact 20 jaar aan de slag als reporter. Doorheen de jaren ben ik dankzij mijn werk bevriend geraakt met veel Mechelaars. Ik had het graag met hen willen vieren. Maar het coronavirus strooide roet in het eten. Het komt er nog wel een keer van, misschien bij mijn 25-jarig jubileum.

Ik heb mezelf al de vraag gesteld: blijf ik dit mijn hele leven doen? Ik heb ooit bij de krant een half jaar een managementfunctie gehad, maar dat was mijn ding niet. Geef mij maar de Mechelse straatstenen en de Mechelaars. Het kunnen soms koppige duvels zijn, maar ik heb ze in mijn hart gesloten. Ik heb de afgelopen 20 jaar veel zien

Mijn liefde voor de **Sint-Romboutstoren is onverklaarbaar groot**

van de stad blijven me elke dag boeien. Mijn werk is elke dag anders. Als je denkt dat je alles hebt gezien, komt er toch steeds iets nieuws op je pad.

veranderen in Mechelen. Maar de evolutie en ontwikkeling

Sommige straffe verhalen zullen me altijd bij blijven. Op een dag kreeg ik telefoon van een jonge moeder. Ze was op zoek naar haar vermiste vader. Na het verschijnen van het artikel in de krant, reageerden twee lezers dat ze de vader hadden opgemerkt. Hij was een nieuw leven begonnen aan een Spaanse Costa.”

De operatie die veel veranderde

“Drie jaar geleden kreeg ik te horen dat ik een openhartoperatie zou moeten ondergaan. Het was alsof de hemel op mijn hoofd viel. Toen besefte ik: ‘Er is meer in het leven dan werk alleen’. Die ervaring heeft mijn kijk op het leven toch wat veranderd.

Ik ga regelmatig wandelen en fietsen maar in fotografie heb ik echt mijn uitlaatklep gevonden. Ik geniet ervan om de stad in beeld te brengen. Dat doe ik het liefste in alle sereniteit. In de ochtend of bij valavond, op momenten dat er amper iemand in de stad rondloopt.

Ondertussen is dat een uit de hand gelopen hobby geworden. Mijn man kwam op het idee om postkaarten uit te geven van de foto’s die ik maak. Ondertussen doen we dit niet meer alleen in Mechelen, maar ook van andere kunststeden: Antwerpen, Gent, Brugge, Leuven ... Mijn grote droom is om een boek over Mechelen uit te brengen. Daar heb ik de tijd nog niet voor gevonden. Zelf koop ik elk boek over Mechelen dat ik maar kan vinden.”

Liefde voor de toren

“Het liefste fotografeer ik de Sint-Romboutstoren. Van alle stadsgezichten, springt de toren er voor mij het meest uit. De toren symboliseert voor mij het opperste ‘Mechelen-gevoel’. Ik kan die liefde niet verklaren. Ik heb zelfs mijn man ten huwelijk gevraagd op de toren. Ik had een geëld bezoek aan de toren geboekt en heel onze familie uitgenodigd. Zogezegd voor een verjaardagsdrink. Eenmaal boven was de verrassing natuurlijk groot. Mijn man mag dan oorspronkelijk van Duffel zijn, ik heb hem zeker besmet met de Mechelen-microbe. (lachje)”

Farida ontvluchtte vijf jaar geleden de oorlog in Syrië

Farida Kel (53) en haar zoon vonden vijf jaar geleden een nieuwe thuis in België. Haar twee dochters wonen aan de andere kant van de wereld. Het gemis is groot maar Farida kijkt ernaar uit om hen terug te zien en eindelijk haar kleinkinderen te ontmoeten.

“Het Predikheren is een van mijn favoriete plekken in Mechelen. Het gebouw ademt geschiedenis uit en ik lees ook graag. Ik ben steeds op zoek naar boeken, zowel in het Nederlands, het Engels als in het Arabisch. Onlangs las ik *Het Achterhuis* van Anne Frank en ontleende ik enkele kookboeken. Daarin wordt alles stap voor stap uitgelegd en dat is makkelijk te begrijpen. En zo leer ik typisch Belgische gerechten kennen, zoals witloof met ham en kaassaus of spruitjes. Best lekker allemaal! In Bar Bib is het bovendien heerlijk koffie drinken en naar andere mensen kijken. (lachje) Ik luister naar hoe ze Nederlands praten, herken sommige klanken en woorden en probeer hen te begrijpen.

Door de boeken in Het Predikheren leer ik de Nederlandse taal en Belgische keuken beter kennen

Tot voor kort durfde ik amper Nederlands praten uit angst om fouten te maken. Ik keek naar de grond in de hoop dat mensen me niet zouden aanspreken. Zo verlegen was ik! Op drieënvijftigjarige leeftijd gaat een nieuwe taal aanleren niet meer als vanzelf. Ik studeer Nederlands aan het CVO Crescendo en ga drie keer per week naar Taal Kracht in het Sociaal Huis. We bezoeken Mechelse organisaties en ondertussen oefenen we ons Nederlands. Hierdoor heb ik meer zelfvertrouwen gekregen om de taal te spreken. Nu vind ik het zelfs leuk als mensen me aanspreken om een praatje te maken of om de weg te vragen.”

En plots valt je familie uit elkaar

“Tijdens mijn boekhoudkundige studies in Syrië leerde ik Mounir kennen. We trouwden en ons geluk kon niet op. Samen hebben we twee dochters en een zoon: Rima, Rania en Karim. Mounir en ik konden uren met elkaar praten. Tot hij zeventien jaar geleden een herseninfarct kreeg. We zaten in de woonkamer en zijn woorden, die er anders zo vlot uitkwamen, vonden geen weg naar buiten. Ik belde de ziekenwagen, maar het was tevergeefs. **Mounir overleed en plots was ik weduwe, met drie kleine kinderen. Ik mis hem nog elke dag.**

Als alleenstaande mama kon ik gelukkig rekenen op de steun van mijn ouders, schoonouders, vrienden en collega's bij SOS Kinderdorpen. We woonden in Aleppo, in de schaduw van de oude stad. Ik vind het jammer dat mensen Syrië vooral associëren met oorlog, verwoesting en vluchtelingen. Aleppo is prachtig en Syrië kent een zeer oude beschaving.

De burgeroorlog brak honderden kilometers van Aleppo uit. Eerst voelden we ons nog veilig, tot de bombardementen ook onze stad bereikten. Het geweld kwam plots erg dichtbij en ging niet meer weg. We leefden voortdurend onder stress. **De constante zorgen over de veiligheid van mijn vrienden en familie zogen alle hoop en energie uit me weg.** Mijn dochter Rania en haar echtgenoot vluchtten als eersten. Dat was hartverscheurend. Mijn familie viel uit elkaar. Oorlog verwoest niet alleen gebouwen en steden, maar ook levens.”

Achtervolgd door geweld

“Beslissen om uit je thuisland te vertrekken is onbeschrijflijk moeilijk. Mijn hele leven speelde zich af in Syrië. Daar kende ik mijn burens, familie en vrienden. Maar na een tijd had de oorlog me zo veel afgenomen, meer wilde ik niet toelaten. Vanuit Libanon zijn Karim en ik met het vliegtuig naar België gevlucht. Het afscheid van mijn ouders, mijn dochter Rima en mijn kleinkinderen Mira en John was pijnlijk.

Voor we naar Mechelen verhuisden, woonden we eerst in een opvangcentrum nabij Charleroi en nadien in een appartement in Liedekerke. Op de dag van de aanslagen in Zaventem en Brussel pendelde Karim naar de universiteit, waar hij voor industrieel ingenieur studeert. Ik was doodongerust en probeerde hem te bereiken. De nare herinneringen aan de oorlog kwamen terug. Het leek alsof het geweld me bleef achtervolgen en we ook hier niet veilig waren.”

Oma Skype

“Rima woont met haar kinderen nog steeds in Aleppo. Mira en John waren nog heel klein toen

ik wegging. Mijn dochter was doodsbang om met hen te reizen. Beide kleinkinderen zijn erg leergierig. Mira speelt piano en ze leren Engels en Frans. Soms leer ik hen ook enkele woordjes Nederlands. We bellen veel met elkaar via Skype. Ze noemen me dan ook nana of oma Skype.

Mijn jongste kleinkinderen, de kinderen van Rania, werden geboren in de Verenigde Staten. Via foto's, filmpjes en Skypegesprekken zie ik hoe James, Jeya en David opgroeien. Ik zou hen zo graag in het echt ontmoeten, knuffelen en kussen. Ik voel me goed in Mechelen maar tijdens de kerst- of paasperiode heb ik het extra moeilijk. Als christen wil ik die feestdagen met mijn familie vieren. Ik wil cadeautjes kopen voor hun verjaardagen en hun blijdschap zien wanneer ze die open maken, maar dat gaat niet. **Het is mijn grootste droom om op een dag mijn hele familie terug te zien.** Daarnaast wil ik mijn Nederlands nog verbeteren en een administratieve job vinden. Mijn toekomst ligt hier, in Mechelen. Daarom wil ik als inwoner van Mechelen mijn verhaal delen.”

Jan streed jarenlang voor kinderrechten en wil nu zelf gehoord worden

Jan Van Gils (70) zette zich zijn hele leven in voor de samenleving. Tot de diagnose jongdementie roet in het eten strooide. 'Ik heb last met mijn hoofd en moet zoeken naar woorden. Ik ken de woorden maar het duurt even voor ik ze vind en ze kan uitspreken,' legt hij uit. Gelukkig vindt Jan rust in zijn passies: schilderen, bewegen, de natuur en bij Monk, zijn jongste kleinkind.

"Ik groeide op in Wuustwezel, in een gezin van elf kinderen. Na mijn studies als pedagoog kwamen mijn vrouw Kristien en ik in Mechelen terecht, in de wijk Tervuursesteenweg. We kregen drie kinderen: Sara, Wim en Mante. Ondertussen zijn er ook vier kleinkinderen: Hanne, Lisa, Len en Monk. **Ik hou ervan om Monk in slaap te wiegen in mijn armen. Als ik een onrustig moment heb, brengt hij me tot rust.** Daarnaast hebben we ook een pleegzoon, Francis. Hij woonde bij ons vanaf zijn drie jaar. Op zijn achttiende ging hij meer zijn eigen weg."

In de naam van het kind

"Ik ben mijn loopbaan gestart met het geven van vormingen aan speelpleinanimatoren en jeugdwerkers. Ik wilde vooral betere speelkansen ontwikkelen voor alle kinderen. Ik schreef ook mijn doctoraats thesis over dit onderwerp.

In 1985 richtte ik het kennis- en expertisecentrum 'Kind en Samenleving' op. Het centrum wil de positie van kinderen en jongeren in de maatschappij versterken. Maar al te vaak beslissen volwassenen wat goed is voor kinderen. Terwijl het belangrijk is kinderen zelf een stem te geven. Wij adviseren steden en gemeenten bij hun kindvriendelijk beleid. Het is bijvoorbeeld belangrijk dat kinderen in hun eigen buurt kunnen spelen. Daarvoor zijn niet altijd grote ingrepen nodig. Ik zie dat Mechelen hierop inzet maar er blijft werk aan de winkel. Later werd ik voorzitter van een Europees

netwerk rond kindvriendelijke steden en van het European Network for Child Friendly Cities. Het was fijn om aan zulke bewegingen te kunnen bijdragen, maar geleidelijk aan heb ik dat moeten loslaten."

Het verdict: jongdementie

"Het lukte me plots niet meer om me te concentreren en lezingen voor te bereiden. Ik moest mijn verantwoordelijkheden doorgeven. Dat vond ik pijnlijk.

Maandenlang zocht ik naar antwoorden en naar een manier om die concentratieproblemen aan te pakken. Toen viel het verdict: jongdementie. Dat kwam heel hard aan. Ik heb gehuild en dacht: ik ga dood. Intussen zijn we vier jaar verder en ik leef nog hé!

Ik krijg veel steun van Kristien, mijn kinderen, mijn broers en zussen en verschillende vrienden. Ze nemen de tijd om naar me te luisteren en dat doet deugd. Sommige mensen durven het onderwerp dementie niet ter sprake brengen. Of ze gedragen zich plots anders. Dan vragen ze aan Kristien hoe het met me gaat, terwijl ik naast haar sta. Dat doet eigenlijk wel pijn. Ik kan heus zelf antwoorden. **Ik ben niet hulpeloos geworden. Er zijn nog veel zaken die ik wél kan.**"

De chaos in het hoofd verdrijven

"Soms wordt het te druk in mijn hoofd, zoals tijdens familiefeesten. Die houd ik niet meer zo

lang vol als vroeger. Ik kan moeilijk omschrijven wat er dan gebeurt. Wanneer mijn hoofd te vol geraakt, glijp ik er tussenuit. Ik rust even uit op bed of maak een fietstochtje. Ook zwemmen en tuinieren helpen me om rust te vinden.

Stilaan vallen er activiteiten weg, zoals mijn engagement in de wijk of in de parochie. Als voorzitter van de wijkraad organiseerde ik jarenlang met andere buurtbewoners 'Global Fiesta'. Dat waren mooie momenten. Ik hoop dat ik ze me nog lang mag herinneren. Tegenwoordig haal ik mijn voldoening uit schilderen. Ik heb plannen om samen met mensen met dementie aan het schilderen te

gaan. Maar of dat nog zal lukken? Mijn toestand is moeilijk te voorspellen."

Te weinig mensen weten wat jongdementie inhoudt

Maak dementie bespreekbaar

"Toen ik de diagnose kreeg, wist ik weinig over dementie. Gelukkig was er 't moNument, een inloophuis voor personen met dementie en hun mantelzorgers. Bij Hilde kan ik terecht met al mijn vragen. Zo is mijn beeld van de ziekte ondertussen realistischer geworden. Veel mensen weten gewoon niet wat de ziekte inhoudt en ze hebben er een eenzijdig beeld van.

Daarom ben ik actief bij het Expertisecentrum Dementie Vlaanderen. Tijdens de bijeenkomsten leren mensen met dementie lotgenoten kennen. We willen de ziekte bespreekbaar maken en uit de taboesfeer halen. We willen betrokken worden in de maatschappij en onze stem laten horen. We willen dat er niet over ons, maar mét ons wordt gepraat, bijvoorbeeld over beleidsbeslissingen die ons aanbelangen. Daarom vind ik het belangrijk om mijn verhaal te vertellen."

Louis en Maria blijven jong dankzij elkaar en vrijwilligerswerk

Maria Huysmans (83) doet niets liever dan voor het raam of in haar voortuintje zitten. Als mensen passeren, zwaaien of een babbeltje doen, is ze in haar nopjes. Haar man Louis (85) werkt graag in zijn houtatelier. Ook hun werk als erfgoedvrijwilligers houdt hen jong.

Maria: “Zowel Louis als ik zijn van eenvoudige komaf. We kenden een arme jeugd, maar we waren en zijn nog steeds gelukkig met wat we hebben. Ik leerde Louis kennen bij de scouts. Na één van onze eerste ontmoetingen vertrok Louis voor twee jaar naar Congo voor zijn verplichte legerdienst. Twee jaar later waren we elkaar nog niet vergeten! (lacht) Kort daarna zijn we getrouwd. Ondertussen al zesenzestig jaar geleden.”

Louis: “Zotteke, we zijn tweeënzestig jaar getrouwd! Maria en ik doen alles samen. We zijn nog steeds actief bij de Vlaamse Oud-Scouts en Gidsen. Zo zijn we met de scouts een paar keer op reis geweest. Ook de jaarlijkse barbecue is een hoogtepunt dat we nooit missen. Onder de

mensen komen houdt ons jong.”

Mooie herinneringen als erfgoedvrijwilligers

Louis: “ In 2000 vierden we in België de 500ste verjaardag van Keizer Karel. In heel Mechelen werden er festiviteiten georganiseerd. **Samen met acteurs René en Manu Verreth van het Mechels Miniatuur Theater en andere vrijwilligers maakten we verschillende reuzenpoppen.** Elke buurt koos een persoon uit waarvan een reus werd gemaakt: een chiromeisje en een scoutsjongen, de brouwer van 't Anker ... Daar kwam heel wat werk bij kijken. We maakten de koppen in papier-maché, schilderden de poppen en ontwierpen en naaiden de kledij. Op die prestatie ben ik

echt wel fier! Later heb ik me kandidaat gesteld als erfgoedvrijwilliger voor de Mechelse Erfgoedcel. Maria sloot niet veel later aan. Ik denk dat mijn enthousiasme aanstekelijk werkte. (lacht)

Ook de heropening van het Hof van Busleyden in 2018 was een bijzonder moment voor ons als erfgoedliefhebbers. Maria en ik helpen aan het onthaal van het Hof van Busleyden en ik ben daarnaast elke woensdagnamiddag in het stadsarchief te vinden. Achter de schermen werken we mee aan de jaarlijkse Erfgoeddag. Kortom, we zijn voor alles inzetbaar! (lacht) Bezig blijven vinden we belangrijk. Sociaal contact zorgt ervoor dat we niet beginnen te piekeren over de tijd die ons nog rest.”

Geboren kunstenaars

Louis: “Mijn vader was meubelmaker en zelf werkte ik jarenlang in de houtnijverheid. Daardoor begon het te kriebelen om zelf creatief met hout aan de slag te gaan. In Tielt ontmoette ik enkele mensen die bezig waren met marqueterie of inlegwerk in hout. ‘Wat ze in West-Vlaanderen kunnen, kunnen we in Mechelen ook,’ dacht ik. Daarom richtte ik de Vlaamse Gilde voor Marqueteurs in Mechelen op. Elke maand komen we twee keer samen. We maken allerlei zaken: oorbellen, opbergdoosjes, decoratie ... Met hout kan je alle kanten uit. Ik hou ervan om figuren in hout te creëren.

Sociaal contact zorgt ervoor dat we niet piekeren over de tijd die ons nog rest

in mijn atelier. Er hangen er ook een paar aan de muur in huis, naast mijn diploma van de Faculteit van het Mechelse Dialect en naast een van de weinige foto's uit mijn tijd in Congo. **Ik vind het fijn om op verschillende manieren erfgoed aan anderen door te geven. Ik ben fier op mijn houtinlegwerken, maar ben nog trotser op Maria en haar schilderijen.**”

Maria: “In huis hangen verschillende van mijn tekeningen en schilderijen. Ik schilder en teken

Ik heb maar liefst honderd foto's van mijn werken, netjes geklasseerd in mappen

al dertig jaar, sinds ik op pensioen ben. Meestal schilder of teken ik dieren, landschappen en bloemen in zwart-wit. Ook de Sint-Romboutstoren komt veel terug. Dat is onze trots, hé! Ik heb ooit een wedstrijd gewonnen met een schilderij van de Sint-Romboutstoren. Er zijn toen postkaarten uitgegeven met mijn schilderijen op. Ook de uitnodigingen voor de scoutsbarbecues of de decorstukken voor toneelstukken uit de buurt nam ik steeds voor mijn rekening. Jarenlang was schilderen en tekenen mijn lieve leven. Jammer genoeg viel ik een paar jaar geleden van de trap door een beroerte. Ik heb toen maandenlang moeten revalideren. Mijn schouder is nooit meer de oude geworden. Daarom gaat schilderen en tekenen tegenwoordig moeizaam. Anders ging ik zeker nog wekelijks naar de Academie zoals vroeger.”

Herinneringen aan vroeger

Louis: “Ik was een tiener tijdens de Tweede Wereldoorlog en kan me de bombardementen nog heel goed herinneren. Dan riepen mijn ouders dat we zo snel mogelijk naar de kelder moesten. We zaten daar soms uren te schuilen. Eigenlijk vond ik dat toen allemaal wel plezant en spannend.

Als kind besef je niet altijd de gruwel en angst die je ouders of anderen rondom je moeten doorstaan.”

Maria: “Sinds 1958 wonen we in dit huis in Galgenberg. We hebben veel zien veranderen, zowel in positieve als negatieve zin. Mensen zijn onafhankelijker geworden en trekken beter hun plan dan vroeger. Onze kleindochter Sarah, bijvoorbeeld: zij woont alleen, heeft een job, een eigen huis en auto. Ik ben heel blij voor haar, maar dat was in onze tijd ondenkbaar voor iemand van die leeftijd.

Doordat mensen vandaag de dag sneller verhuizen, is het contact met de burens minder duurzaam. Dat vind ik spijtig. Ik zit graag voor het raam of in mijn voortuintje. Zo maak je contact, hé! Iedereen die passeert, ziet mij zitten en ik hen. Je kunt hier onmogelijk ongemerkt voorbij komen. (lacht) Sommigen zwaaien, anderen stoppen en doen een babbeltje. Of ik neem de pakjes van de burens aan. De postbode weet mij steeds te vinden. Dat vind ik tof.”

Anneleen wil zowel Mechelen als haar dochter verpakkingsvrij leren leven

Vier jaar geleden kocht Anneleen De Witte (30) samen met haar vriend Peter een huis in de Keizerstraat. Ze verbouwden het tot Kabas, de eerste verpakkingsvrije winkel in Mechelen. Sinds maart heeft ze een nieuw, groots project in haar leven: haar dochtertje Lief.

“Ik ben een geboren en getogen Mechelaar, maar op mijn achttiende wilde ik zo snel mogelijk weg uit Mechelen. Ik had het hier gezien en wilde de wijde wereld in. Zo belandde ik in Antwerpen. (lacht) Uiteindelijk keerde ik na mijn studies toch weer terug naar mijn vertrouwde Mechelen. Ik voel me hier gewoon echt thuis. Ik hou van de stadsdrukke overdag en van de rust die ik tijdens het wandelen of joggen in het Vrijbroekpark of de Kruidtuin opzoek.”

Betalen voor verpakking? Ben je gek!

“Ik keek rond in mijn huis. Van de badkamer tot de keuken, de meerderheid van mijn spullen was verpakt in plastic dat ik nadien weggooi: zeep, afwasmiddel, een potje krabsalade of tomaatjes ... Hoeveel daarvan wordt effectief gerecycleerd? Hoeveel gebruik ik opnieuw? **Ik begon me te verdiepen in dit soort vragen en werd me bewust van de impact die ik heb op de planeet. Net in die periode opende in Antwerpen een verpakkingsvrije winkel.**

Ik werkte op dat moment als interieurarchitecte in Antwerpen en deed na het werk mijn boodschappen in die winkel. Het gaf me een goed gevoel om mijn verpakkingen te hergebruiken. Verpakkingsvrij winkelen gaat als volgt: stel dat mijn afwasmiddel op is, dan stop ik de lege verpakking in een boodschappentas. Aan het einde van de week heb ik een hoop lege potjes en flesjes. Die neem ik mee naar de winkel, waar ik ze terug vul met allerlei zaken, van shampoo tot rijst. Het gewicht van mijn lege verpakking wordt afgetrokken van mijn gevulde potjes. Ik betaal dus enkel voor de inhoud en niet voor de verpakking of voor een bepaald merk. In een gewone supermarkt betaal je daar allemaal mee

voor. Dat is toch te gek?

Veel vrienden en familie reageerden positief maar zagen het niet zitten om telkens naar Antwerpen te rijden om afvalarm te winkelen. Zo begon bij mij het idee te rijpen om in Mechelen zelf een verpakkingsvrije winkel te beginnen.”

Ondernemen is durven springen

“Samen met mijn partner, vrienden en familie startte ik met een bang hartje een crowdfunding op. Wie een gift deed, kreeg een goedgevulde goodiebag bij de opening van de winkel. **Na amper drie maanden hadden we 10 000 euro ingezameld! Ik sta nog steeds versteld van hoe snel alles gegaan is.** Dat zo veel mensen geloofden in mijn idee, gaf mijn zelfvertrouwen een boost.

Het was een uitdaging om Kabas uit de grond te stampen. Ik begon eraan met enthousiasme én met een gezonde portie zenuwen. Maar ik geloof ook dat er voor elk probleem een oplossing is en dat je steeds kan bijsturen. Als je wil ondernemen, moet je op een bepaald moment springen. Dus dat deed ik! Ik heb gelukkig veel kunnen opsteken van mijn vader, die actief was in de voedingssector. Tijdens de opstart van Kabas vocht hij tegen longkanker maar die laatste maanden van zijn leven hielp hij me met zijn ervaring over winstmarges, prijszetting ... Daar wist ik zelf amper iets van. **Ik ben dankbaar dat papa de opening in maart 2017 nog kon meemaken.** In september hebben we afscheid van hem moeten nemen.”

Een optimistische kijk op de toekomst

“Wanneer een klant tevreden naar huis gaat, geeft mij dat voldoening. Er zijn nog wel wat mensen die schrik hebben van het niet-alledaags

concept, maar eigenlijk zijn wij gewoon een lokale kruidenier. Ik vind het belangrijk dat klanten zich op hun gemak voelen in de winkel, dus ik help hen op weg. Een klant uit Lier vertelde dat daar de vuilbakken per gezin gewogen worden. Uit het jaarlijkse verslag bleek dat ze bijna geen afval meer produceerde door bij ons te winkelen.

Ik ben blij dat het geitenwollensokkenimago aan het verdwijnen is

uitrekenen hoeveel verpakkingen we met onze winkel al uitspaarden. Ik ben blij dat het beeld van verpakkingsvrij winkelen stilaan verandert. Het geitenwollensokkenimago begint te verdwijnen. (lacht) Steeds meer jonge mensen zijn bezig met duurzaam leven en dat stemt me optimistisch over de toekomst!

Niet alleen op professioneel vlak, maar ook privé ben ik bezig met bewust consumeren. **Ik ben net mama geworden van een dochtertje, Lief.**

Dat heeft mijn leven op veel vlakken helemaal omgegooid, maar wat verpakkingsvrij leven betreft, zijn de aanpassingen volgens mij minimaal. Zo'n kleintje heeft niet veel nodig, dus ik gebruik herbruikbare luiers en doekjes. Andere babyspullen huur ik bij de Mechelse babytheek of koop ik tweedehands.

Ook aan toekomstplannen voor de zaak is er geen gebrek. Kabas werkt samen met verschillende lokale handelaars, zoals Ferm uit Zemst, of we verkopen Mechelse koffie en gin. We zijn niet alleen verpakkingsarm, maar bieden ook lokale en biologische producten aan. Ik denk ook na over hoe we mensen uit Muizen of Hombeek kunnen bereiken. Misschien met een tweede winkel of leveringen aan huis? Samen met Supergoods hebben we al eens luidop gedroomd van een ecologisch festivalletje: met herbruikbare bекers en bestek voor de kraampjes en een vegetarisch en veganistisch aanbod. Of we willen de Mechelse festivals inspireren om nog duurzamere keuzes te maken.”

Anne en Ayman hielpen elkaar door een moeilijke periode

De vriendschap tussen de Mechelse Anne Van der kriecken (65) en de Palestijnse Ayman Abuhzaima (37) is pril, maar daarom niet minder groot. Ze leerden elkaar kennen via het project Samen Inburgeren. Allebei hebben ze het voorbije jaar geliefden verloren. In elkaar vonden ze een bondgenoot.

Ayman: “Ik woon pas vijftien maanden in Mechelen maar wil me zo snel mogelijk integreren. Daarom studeer ik hard om goed Nederlands te kunnen. Ik wil het ook meer oefenen, maar ik kan toch moeilijk op straat mensen aanspreken met de vraag of ze wat willen praten met mij? (lacht) Dat was mijn grootste motivatie om deel te nemen aan Samen Inburgeren.”

Anne: “Ik had een andere reden. **Mijn man Roger is onlangs onverwacht overleden. Ik had het enorm moeilijk met het verlies.** Daarbovenop kwam nog de mantelzorg voor mijn mama en schoonmoeder, die allebei zorg nodig hebben.

Mijn mama woont voorlopig nog thuis, dus ik help haar bij het huishouden en boodschappen doen. Mijn schoonmoeder woont in een woonzorgcentrum en ik probeer haar wekelijks te bezoeken. Maar ik wil niet bij de pakken blijven zitten. In mijn vrije tijd doe ik aan patchwerk: ik verf en verwerk textiel. Ik wilde echter ook iets positiefs bijdragen. Toen las ik in Nieuwe Maan een oproep om nieuwkomers te helpen met Nederlands en hen Mechelen te leren kennen. Zo kwam ik in contact met Ayman.”

De schoonheid van Mechelen

Ayman: “Mechelen is voor mij een kunstwerk.

Telkens als ik de Sint-Romboutstoren zie, ben ik verbluft over zoveel schoonheid. Ik vraag me af of mensen dat ooit gewoon worden? Dankzij Anne leer ik de stad beter kennen. We wandelen samen

Anne: Aymans wilskracht inspireert me wanneer ik het moeilijk heb

door Mechelen, gaan iets drinken of doen een

uitstap. Anne stelt me op mijn gemak, zodat ik niet nerveus ben om in het Nederlands te praten. We praten werkelijk over alles. Anne vertelt mij over de geschiedenis van Mechelen of we hebben het over politiek in België en Palestina.”

Anne: “Onze gesprekken komen recht uit het hart. We kampen allebei met gemis en verlies in de familie. We begrijpen elkaar. Ik krijg soms kippenvel als ik zie hoe gedreven Ayman is. Zijn wil om er te geraken is groot. Ayman heeft dezelfde leeftijd als mijn kinderen. Ik zie hoe hij zijn leven volledig opnieuw moet opbouwen in België, terwijl dat voor mijn eigen zonen Ivo, Dirk en Guy vanzelfsprekend is. Ayman moet een nieuwe taal leren, mensen leren kennen, werk en een eigen woonst vinden... Het is indrukwekkend hoe snel Ayman Nederlands heeft geleerd. Hij studeert elke dag en volgt vier dagen per week Nederlandse les. **Zijn wilskracht en motivatie inspireren mij wanneer ik het moeilijk heb.**”

Een toekomst in België, het hart in Palestina

Ayman: “Ik moet van nul herbeginnen in België. Ik werk hard om mijn toekomstdromen te bereiken. Ik wil stabiliteit in mijn leven, een goede job en een familie. Dat kan niet in mijn land. Ik kan onmogelijk terug. Ik kwam naar België met een reden en ging niet zomaar weg uit het land waar ik van hou, weg bij de mensen waar ik van hou.

Door het coronavirus kunnen mensen even niet knuffelen of kussen. Ik weet al langer hoe dat voelt. Ik zou er alles voor geven om mijn ouders, broers en zussen weer te kunnen vastpakken. Het meeste mis ik mijn broer die een paar jaar geleden gestorven is.”

Ik woon samen met drie anderen op een kamer in het opvangcentrum van het Rode Kruis. Ik heb daar weinig privacy. Dat is niet altijd gemakkelijk.

Elke dag is er één van onzekerheid: wordt mijn verblijfsvergunning goedgekeurd of word ik uitgewezen? Ik zie regelmatig andere bewoners die geconfronteerd worden met slecht nieuws. Daarom blijf ik bezig zodat ik geen tijd heb om me zorgen te maken. Mijn ogen zijn gericht op mijn toekomst, maar mijn hart is in Palestina. Ik heb een master in de economie en werkte als luchtverkeersleider in Palestina. Het is mijn droom om ook in België goed werk te vinden, maar mijn diploma wordt hier niet erkend. Sinds kort werk ik als inpakker bij Greenyard in Sint-Katelijne-Waver. Het is goed dat ik werk heb, maar ik droom ervan te studeren zodat ik een Belgisch diploma heb. In het

Ayman: Door bezig te blijven vergeet ik mijn zorgen

opvangcentrum help ik soms mensen met hun

cv of met het vertalen van documenten. Ik voetbal bij club Nadi Mechelen en werk als vrijwilliger bij Welcome in Mechelen, Voice Mechelen en op Maanrock en Tomorrowland.”

Een hart van goud

Anne: Ieder mens heeft een verhaal te vertellen. Ons verhaal toont hoe verrijkend het kan zijn als we open staan voor elkaar. Ayman en onze vriendschap hebben mij zo veel geleerd. Hij hielp mij door één van de zwaarste en moeilijkste periodes uit mijn leven. Ik ben hem ontzettend dankbaar.”

Ayman: “Ik vind geen woorden om Anne te bedanken voor haar hulp. In het Arabisch zeggen we: ‘Je hebt een wit hart.’ Dat betekent dat iemand heel vriendelijk en goed is. Wel, Anne heeft een groot wit hart.”

Anne: (geëmotioneerd) “Merci, Ayman. Jij ook. Jij hebt een hart van goud.”

Binita wil met haar adoptieverhaal meer begrip creëren

Binita Pinoy (28) reisde als vierjarige met haar Vlaamse adoptieouders van Nepal naar België. Ze groeide op in een deelgemeente van Leuven, maar nam twee jaar geleden samen met haar vriend haar intrek in Mechelen. “Ik voel me meer en meer Mechelaar”, zegt ze.

“Ik ben geboren in Nepal, maar werd geadopteerd door een Vlaams koppel toen ik vier jaar was. Heel veel herinneringen aan die periode heb ik niet, noch aan mijn eerste jaren in Nepal, noch aan mijn aankomst in België. Aan de hand van foto's en video's die mijn adoptieouders maakten, kon ik wel een deel reconstrueren. Heel grappig: op die video's zie je me Nepalees praten, terwijl ik nu geen woord Nepalees meer spreek.

Het is voor mij altijd duidelijk geweest dat ik geadopteerd ben. Daar werd niet geheimzinnig over gedaan. Dat kon ook moeilijk, aangezien ik een andere huidskleur heb. **Pas op latere leeftijd ben ik me in mijn eigen identiteit en het thema ‘adoptie’ gaan verdiepen en heb ik ook het emotionele luik een plaats gegeven.** Ik heb een periode gehad dat ik me alleen als Belg

Ik verwacht niet op al mijn vragen een antwoord, maar ze houden me wel bezig

maken hebben. Maar het omgekeerde kwam ook voor, waarbij ik alles wat niet-Belgisch was waardevoller vond. Later ben ik beide achtergronden meer gaan omarmen. Vandaag voel ik me nog steeds in sommige situaties meer Belgisch en in andere meer niet-Belgisch.

Via brieven zijn mijn ouders en ik altijd contact blijven houden met een tussenpersoon in Nepal. Over mijn biologische moeder is weinig

identificeerde en ook zo erkend wilde worden. Met Nepal wilde ik weinig of niets te

geweten, maar via die contactpersoon hield ik contact met mijn biologische vader en zus. Zo bleven we op de hoogte van elkaars leven. Het was mijn zus die als eerste vroeg of ik niet eens op bezoek wilde komen.”

Terug naar de roots

“Mijn adoptieouders lieten de keuze of ik terug naar Nepal wilde reizen volledig aan mij. Op mijn veertiende gaf ik aan dat ik er klaar voor was. We stonden op het punt onze vliegtickets te bestellen, toen ik plots terugkrabbelde. Waarom weet ik niet. Het voelde niet meer goed. Een jaar later, op mijn vijftiende maakten we uiteindelijk toch de reis. Mijn ouders hadden de hele trip geregeld: waar we logeerden, wie we gingen ontmoeten ... Ik heb alles eigenlijk vooral ondergaan. **Gek genoeg zijn mijn herinneringen aan deze reis nogal vaag. Ik denk dat ik alles een beetje in een waas beleefd heb.**

De reis was hoe dan ook ingrijpend. Ik wist dat ik in Nepal een biologische vader en zus had, maar plots was die vader hertrouwd, had ik een halfbroer, kwamen er een heleboel tantes, nonkels, neven en nichten kijken... Ze vertelden verhalen over vroeger, maar ik had uiteraard geen idee waar ze het over hadden. Mijn Engels was op die leeftijd natuurlijk nog beperkt. Met mijn vader kon ik niet communiceren, met mijn zus een beetje.

Ik had in mijn hoofd een beeld gevormd van hoe zij in Nepal leefden. Op mijn adoptiepapieren staat dat ik ben afgestaan omwille van armoede, iets wat nu trouwens niet meer mag.

Maar toen ik daar kwam zag hun situatie er oké uit. Dat was confronterend.”

Op zoek naar antwoorden

“Het heeft me ongeveer tien jaar gekost om alles te laten bezinken. Net omdat ik die eerste reis niet zo bewust heb meegemaakt, wilde ik vorig jaar opnieuw teruggaan. Met mijn vriend dit keer. We logeerden toen een week bij mijn Nepalese familie. Dat was geen goede beslissing. (lachje) We zijn heel gastvrij onthaald, hoor. Maar ik was er niet op voorbereid dat het me emotioneel zo zwaar zou vallen. Misschien had ik te hoge verwachtingen?”

De communicatie verliep bijvoorbeeld echt moeizaam. Ik was verbaasd dat ze het concept ‘adoptie’ niet echt begrepen. Hier is dat voor iedereen duidelijk. En aangezien ze mij hadden opgegeven voor adoptie, dacht ik dat zij ook wisten wat dat inhield. Blijkbaar dachten ze dat ik maar tijdelijk in België zou blijven en terug zou keren naar Nepal. Ze vonden het vreemd dat ik geen Nepalees sprak en wilden zelfs de Nepalese identiteit voor me aanvragen.

Ik had ergens gehoopt dat er een connectie of band zou ontstaan. Maar dat gebeurde niet. Over mijn adoptie of verleden werd amper gesproken. Er was geen ruimte voor emoties. Ik zat met veel vragen, maar kreeg weinig antwoorden. Mijn vader probeerde me zelfs aan te praten dat zijn nieuwe vrouw mijn biologische moeder is. Terwijl ik goed genoeg wist dat dat niet zo is. Ik blijf dus met veel vragen zitten: wie is mijn mama? Hoe ziet ze eruit? Waar is ze nu? Wat als ik niet geadopteerd was en in Nepal was gebleven? **Ik verwacht niet op alle vragen een antwoord, maar ze houden me wel bezig.**

Nadien hebben mijn vriend en ik nog drie weken rond getrokken in Nepal. We hebben toen echt genoten van het land, de cultuur en natuur. De trekking die we deden naar het Annapurna basiskamp is één van de mooiste herinneringen uit mijn leven. In de natuur kom ik echt tot rust. Ook in Mechelen zoek ik geregeld het groen op. Zo ga ik vaak wandelen in het Vrijbroekpark.”

Een nieuw hoofdstuk in Mechelen

“Twee jaar geleden zijn mijn vriend en ik verhuisd van Leuven naar Mechelen. Ik voelde dat het tijd was voor iets nieuws. Ik ben opgegroeid in een deelgemeente van Leuven, in een heel ‘witte’ omgeving. Ik had één Marokkaans vriendinnetje. Wij waren de enige met een andere huidskleur in onze buurt en op school.

Grof racisme of discriminatie heb ik zelden of nooit bewust ervaren, maar het werd me wel duidelijk gemaakt dat ik ‘anders’ was dan anderen. Ik kreeg van de andere kinderen vaak de vraag waarom ik er anders uitzag en of ik die bruine kleur kon afwassen. Ook als volwassene moest ik voortdurend uitleggen dat ik geadopteerd ben. Na een tijd voelde ik dus wel de nood om naar een grotere en meer multiculturele omgeving te trekken. Ik wilde nieuwe plekken ontdekken en nieuwe mensen ontmoeten. Ik ben eerst in Brussel gaan werken en in Mechelen komen wonen. Hoewel ik de stad niet goed kende, trok Mechelen me meteen aan. Het voelde vertrouwd. Ik ben meteen alle restaurants, cafés en verborgen plekjes gaan verkennen. Ik voel me elke dag meer en meer Mechelaar.”

Op weg naar meer begrip en openheid

“Mijn herkomst heeft zeker invloed gehad op verschillende aspecten in mijn leven. **Ik studeerde sociaal werk en nadien sociaal-culturele pedagogiek. Ik werk als integratieconsulent voor het Agentschap Integratie en Inburgering.** Dat wil zeggen dat ik lokale besturen, organisaties en scholen ondersteun bij het ontwikkelen van hun diversiteitsbeleid. Op die manier maken we de samenleving gastvrijer tegenover nieuwkomers.

Mensen denken nog vaak in hokjes. We weten zo weinig van elkaar. Als we elkaar wat meer zouden ontmoeten, zou er meer begrip zijn. Ik vind het fijn dat het project ‘De Mensen Maken de Stad’ hiernaar streeft. Daarom wil ik ook meer over mijn adoptieverhaal praten. Voor veel mensen zijn migratie en adoptie bijvoorbeeld heel erg verschillend, terwijl ik veel gelijkenissen zie. Migratie heeft vaak een negatieve connotatie. Adoptie wordt veelal als een uitsluitend positief verhaal gezien. Terwijl dat niet altijd het geval is.

In mijn vrije tijd ben ik graag creatief bezig. Ik naai en knutsel. **Daarnaast ben ik vrijwilliger voor het Steunpunt Adoptie.** Zo zijn er de a-Buddies, een verzelfstandigde werking die vanuit het Steunpunt ondersteund worden. Als a-buddy praat en chat ik met andere geadopteerden. Elk verhaal is anders, maar toch voelt veel herkenbaar aan. We begrijpen elkaar zonder veel woorden. Als ik ook maar één iemand het gevoel kan geven dat hij of zij niet alleen is met zijn of haar verhaal, is mijn missie geslaagd. Als ik ooit zelf kinderen heb, wil ik hen zeker mijn adoptieverhaal vertellen. Ik hoop hen aspecten van de Nepalese cultuur mee te geven: het land, de taal, de keuken ... Die aspecten zijn al aanwezig in de relatie met mijn vriend. Volgend jaar trouwen we en op het menu zullen zeker momo’s staan. Dat is mijn favoriete Nepalese gerecht. Met het Steunpunt Adoptie werken we trouwens aan een boek. Daarin bundelen we de verhalen van verschillende geadopteerden, maar ook hun favoriete recept. Mijn momo’s gaan er dus zeker instaan.”

teksten: Stad Mechelen
fotografie: Lavinia Wouters
vormgeving: Made By Design

